

૩૦૬

૫૨૮૬
૮૬

શ્રી આત્માહંદ પ્રજાશ

વિદ્યન સંવત ૨૦૪૫ સર્વે વર્ષ-૮૯

卐卐

શ્રી આ ત્મા નં દ પ્ર કા શ

卐卐

નૂતન વર્ષની નવલી પ્રભાતે

卐

ચાલો આજે સંકલ્પ કરીએ
મૈત્રી ભાવથી ભાવિત જીવન
નમ્રતામય વ્યવહાર
વિવેક પૂર્વકનું વર્તન
નીતિમત્તા પૂજ્ય વ્યાપાર
વડિલો પ્રત્યે વિનય
નાનાઓ પ્રત્યે વાત્સલ્યનો.

માનદ્ વંત્રી : શ્રી કે. જે. દોશી એમ. એ.

માનદ્ સહવંત્રી : કુ. પ્રફુલ્લા રસિકલાલ વોરા એમ.એ. એમ.એડ.

પુસ્તક : ૮૬

કારતક

આત્મ સંવત ૬૪

નવેમ્બર

વીર સંવત ૨૫૧૩

અંક : ૧

૧૯૮૮

વિક્રમ સંવત ૨૦૪૫

અ નુ ક ં મ ણિ કા

ક્રમ	લેખ	લેખક	પૃષ્ઠ
૧.	હેમ-સાહિત્ય	—	૧
૨.	નૂતન વર્ષના મંગલ પ્રભાતે	શ્રી હીરાલાલ ખી શાહ	૨
૩.	શ્રીમદ્ હેમચન્દ્રાચાર્ય	શ્રી મોહનલાલ દલીચંદ દેસાઈ	૫
૪.	શીલનું વ્યાપક સ્વરૂપ	મૂ. પ્ર. આ. શ્રી વિજયવલ્લભસૂરિચરણ મ. ૮ ગુ. રે. ડો. કુમારપાળ દેસાઈ	૮
૫.	સંકલન સમાચાર	કુ. જ્યોતિષેન પી. શાહ	૧૭
૬.	આચાર્ય હેમચન્દ્રસૂરિ	કે. જે. દોશી	૧૮

યાત્રા પ્રવાસ-૧

માન્યવર સભાસદ અંધુઓ અને સભાસદ બહેનો

સહર્ષ જાણાવવાનું કે સંવત ૨૦૪૫ના કારતક વદ બીજી દશમ રવીવાર તા. ૪-૧૨-૮૮ ના રોજ શેત્રુંજી ડેમ તીર્થ સ્થાને યાત્રા કરવા જવાનું છે. નીચેના સફ્ટગૃહસ્થો તરફથી સવારે ૬-૦૦ વાગે તથા બપોરે સ્વામીભક્તિ કરાવવામાં આવશે તેમજ દહેરાસરમાં પૂજા ભણાવવામાં આવશે.

૧. શ્રી પ્રેમચંદ માધવજી તથા સ્વ. કુસુમબેન તથા સમન્થબેન.
૨. શ્રી નાનાલાલ કુંવરજી તથા અ. સો. અનોપબેન નાનાલાલ.
૩. શ્રી મણીલાલ કુલચંદના ધર્મપત્ની લીલીબેન તથા પુત્ર અશોક મણીલાલ.
૪. શ્રી અમૃતલાલ રતીલાલ ભગતભાઈ તથા તેમના ધર્મપત્ની ચંદનબેન અમૃતલાલ.
૫. શ્રી સ્વ. રતીલાલ શમજીભાઈ તથા તેમના ધર્મપત્ની વસંતબેન રતીલાલ.

આપશ્રીને ઉપરોક્ત કાર્યક્રમ મુજબ તા. ૪-૧૨-૮૮ ના રવિવારે સવારના ૬-૦૦ વાગે ડેમ તીર્થ ઉપર પધારવા આમંત્રણ છે.

યાત્રા પ્રવાસ-૨

શ્રી ઘોઘા તીર્થ ઉપર સંવત ૨૦૪૫ના માગશર વદી નોમ રવીવાર તા. ૧-૧-૮૯ના રોજ યાત્રા કરવા જવાનું છે. ત્યાં પૂજા ભણાવવામાં આવશે અને નીચેના સફ્ટગૃહસ્થો તરફથી સવારે અને બપોરે સ્વામીભક્તિ કરવામાં આવશે.

૧. શ્રી કાન્તીલાલ લવજીભાઈ તથા સ્વ. પદ્માબેન કાન્તીલાલ.
 ૨. શ્રી ખીમચંદ પુરૂષોત્તમ ખારદાનવાળા તથા અ. સો. હરકોરબેન જોરાજ.
 ૩. શ્રી કુસુમબેન રમણીકલાલ સંઘવી તથા પદ્માબેન રસીકલાલ સંઘવી.
 ૪. શ્રી રતીલાલ ગોવિંદજી શાહ તથા વસંતબેન રસીકલાલ શાહ.
 ૫. લક્ષ્મીબેન માણેકચંદ નાણાંવટી હ. રમણીકલાલ માણેકચંદ નાણાંવટી.
- આપશ્રીને તા. ૧-૧-૮૯ને રવીવારના રોજ પધારવા આમંત્રણ છે.

શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા ભાવનગર

તા. ૬ : આ આમંત્રણ ફક્ત મેમ્બરો માટે જ છે. કોઈ મેમ્બર સાથે જેસ્ટ હશે તો તેની એક જેસ્ટ પી શી રૂ. ૧૫-૦૦ લેવાનું નક્કી કરેલ છે.

કલિકાલસર્વજ્ઞ શ્રી હેમચન્દ્રાચાર્ય

આત્માનંદ પ્રકાશ-ભાવનગર. કાર્તિક ૨૦૪૫

ધંધુકા સોસાયટી દેરાસરજીમાં પ્રતિષ્ઠિત
પ્રાચીન (સં. ૧૨૫૭ની) ગુરુમૂર્તિ

પરમાર્હત કુમારપાળપ્રતિભોધક, અઢાર દેશમાં
જીવદયાનો અમારી પહડ વગડાવનાર સાડાત્રણ કોડ શ્લોકના
રચયિતા કલિકાલસર્વજ્ઞ શ્રી હેમચન્દ્રાચાર્ય મહારાજ.

જન્મ સં. ૧૧૪૫ દિક્ષા સં. ૧૧૫૪ ખંભાત,
કાર્તિક સુદી ૧૫ ધંધુકા, આચાર્યપદ સં. ૧૧૬૬,
સ્વર્ગવાસ સં. ૧૨૨૯. પાટણ

આત્માનંદ પ્રકાશ-ભાવનગર. કાર્તિક ૨૦૪૫

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

માનદત્રી : શ્રી કાન્તલાલ જે. દાશા એમ. એ.

માનદ્ સહત્રી : કુ. પ્રફુલ્લા રસિકલાલ વોરા એમ.એ.; એમ.એડ.

વર્ષ : ૮૬] ●

વિ. સં. ૨૦૪૫ કારતક-નવેમ્બર-૮૮

● [અંક : ૧

હેમ-સાહિત્ય

કૃપ્તં વ્યાકરણં નવં વિરચિતં છન્દો નવં દ્વાયાશ્રયા-
લંકારૌ પ્રથિતૌ નવં પ્રકટિતં શ્રી યોગશાસ્ત્રં નવમ્ ॥
તર્કઃ સંજ્ઞાનિતો નવો જિનવરાદીનાં ચરિત્રં નવમ્ ।
વદ્ધં યેન ન કેન કેન વિધિના મોહઃ કૃતો વૃત્તઃ ॥

જેણે નવું વ્યાકરણ, નવું છન્દશાસ્ત્ર, નવું દ્વાયાશ્રય, નવું
અલંકારશાસ્ત્ર, નવું તર્કશાસ્ત્ર, અને નવા જિનચરિતો
રચેલ છે અને તેણે (શ્રી હેમચન્દ્રાચાર્યજીએ) આમ કરીને
કઈ કઈ રીતે આપણે મોહ દૂર કર્યો નથી ?

શ્રી સોમપ્રભસૂરિના શતાથે કાવ્યમાંથી

નૂતન વર્ષના મંગલ પ્રભાતે

શ્રી હીરાલાલ બી. શાહ પ્રમુખ

“શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ” માસિક ૮૫૦ વર્ષો પૂરા કરીને ૮૬ માં વર્ષમાં પ્રવેશ કરે છે. એ આપણાં બધાને માટે ખૂબ જ ગૌરવનો વિષય છે.

“શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ” આત્મજ્ઞાનની પમરાટ પ્રસરાવતું, સદગુણનું અર્થે અમૃતપાન કરાવતું, કોઈપણ પ્રકારની બહેર બળર લીધા સિવાય, પ્રગતિના પંથે નિશ્ચિત કદમ સાથે આગળ વધી રહ્યું છે.

અમે માસિકમાં વિદ્યાન પૂ. શુરુ ભગવંતોના લેખો, વિદ્યાન ભાઈઓ અને બહેનોના લેખો, જૈન ધર્મના તત્ત્વજ્ઞાનના લેખો, કર્મ અને ભક્તિના લેખો અને જૈન ઇતિહાસના લેખો રજુ કરીને યથાશક્તિ જૈન શાસનની સેવા કરવા અભિલાષા રાખીએ છીએ. આત્માનંદ અને સમાજોન્નતિ તરફ પ્રેરે એવા સમાચારો પણ પ્રગટ કરીએ છીએ.

શ્રી આત્માનંદ સભાની અન્ય પ્રવૃત્તિઓ ઉપર જરા નજર કરીએ.

છેલ્લા આઠ વર્ષમાં આ સભાએ બાર પુસ્તકો પ્રગટ કરેલ છે. જૈન સાહિત્યના તેમજ ભારતીય સમગ્ર દાર્શનિક સાહિત્યના તલસ્પર્શી જ્ઞાતા તેમજ આગમ સંશોધક પરમ પૂજ્ય મુનિરાજ શ્રી જંબૂવિજયજી મહારાજ સાહેબે અથાક પરિશ્રમ કરીને સંશોધિત કરેલ અને સંપાદિત કરેલ શ્રી દ્વાદશારંનયચક્રમ્ ભાગ ત્રીજાનું ઉદ્ઘાટન પૂજ્ય મહારાજ શ્રી જંબૂવિજયજી મહારાજ સાહેબ અને અન્ય મુનિ મહારાજ સાહેબોની નિશ્રામાં શેઠ શ્રી બદવજીભાઈ લાલજીભાઈ એન્કરવાલાના શુભ હસ્તે સંવત ૨૦૪૪ના મહા શુક્ર ૮ તારીખ પાલીતાણા મુકામે કરેલ હતું. દ્વાદશારંનયચક્રમ્ના ત્રણે પુસ્તકોનું પ્રકાશન શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા ભાવનગરે કરેલ છે.

આ સભા પોતાના જ મકાનમાં “બહેર ક્ષી વાંચનાલય” ચલાવે છે. ભાવનગર, રાજકોટ, અમદાવાદ અને મુંબઈના દૈનિક છાપાઓ વાંચવા મૂકવામાં આવે છે. તે ઉપરાંત ધાર્મિક અને અન્ય માસિકો પણ વાંચવા માટે મૂકવામાં આવે છે. અનેક વ્યક્તિઓ તેનો સારો લાભ લે છે.

આ સભા સરી લઘુગ્રંથો ચલાવે છે. જેની અંદર જૈનધર્મના પ્રતો, જૈન ધર્મના પુસ્તકો, સંસ્કૃત-પાકૃત પુસ્તકો, અંગ્રેજી પુસ્તકો, હિન્દી પુસ્તકો અને ગુજરાતી પુસ્તકો અને નોવેલો વગેરે છે. જેનો લાભ પ. પૂ. શુરુ ભગવંતો અને પૂ. સાધ્વીજી મહારાજ સાહેબો એમાસા દરમ્યાન અભ્યાસ માટે તેમજ ન્ય. જ્યાનમાં પ્રવચન આપવા માટે સારા પ્રમાણમાં લે છે. જૈન અને જૈનેતર ભાઈઓ અને બહેનો વર્ષ દરમ્યાન સારા પ્રમાણમાં લાભ લે છે.

ધાર્મિક પ્રવૃત્તિઓ :-

૧. સંવત ૨૦૪૪ ના કારતક વદ ત્રીજને રવિવારના રોજ શેત્રુંજી ડેમ તીર્થયાત્રા કરવા ગયા હતા. સારી સંખ્યામાં સભ્યો આવેલ હતા, ખૂબજ આનંદ અને ભક્તિપૂર્વક પૂજા ભજાવવામાં આવી હતી. સવાર સાંજ સ્વામીભક્તિ કરવામાં આવી હતી.

૨. સંવત ૨૦૪૪ ના માગશર વદી અમાસને રવિવારના રોજ શ્રી ઘોઘા તીર્થયાત્રા કરવા ગયા હતા. ખૂબ જ સારી સંખ્યામાં સભ્યો આવેલ હતા. રાગરાગણીપૂર્વક પૂજા ભજાવવામાં આવી હતી, સવાર સાંજ આવેલ સભ્યોની સ્વામીભક્તિ કરવામાં આવી હતી.

૩. સંવત ૨૦૪૪ ના મહો વદ ૪ ને રવિવારના રોજ શ્રી સિદ્ધાયલજી તીર્થ ઉપર યાત્રા કરવા ગયા હતા. શ્રી સિદ્ધાયલજી તીર્થ ઉપર આદીશ્વર ભગવાનની મોટી ટૂંકમાં નવ્વાણુ પ્રકારની પૂજા ભજાવવામાં આવી હતી. આવેલ સભ્યોની સવાર બપોર ભક્તિ કરવામાં આવી હતી. બંને દાર્દમ ગુરુ ભક્તિ કરવામાં આવી હતી.

૪. પરમ પૂજ્ય ગુરુદેવ શ્રી આત્મારામજી મહારાજનો ૧૫૨ મો જન્મ મહોત્સવ શ્રી સિદ્ધાયલજી તીર્થ ઉપર સંવત ૨૦૪૪ ના ચૈત્ર શુદ્ધ એકમને સોમવારના રોજ આ સભા તરફથી ઉજવવામાં આવ્યો હતો. શ્રી સિદ્ધાયલજી તીર્થ ઉપર શ્રી આદીશ્વર ભગવાનની મોટી ટૂંકમાં પૂજા ભજાવવામાં આવી હતી. આવેલ સભ્યોની ભક્તિ કરવામાં આવી હતી, સવાર બપોર ખૂબ જ ઉલ્લાસપૂર્વક ગુરુ ભક્તિ કરવામાં આવી હતી.

૫. આ સભાનો ૯૨ મો વાર્ષિક ઉત્સવ શ્રી તાલધ્વજગિરી ઉપર સંવત ૨૦૪૪ ના પ્ર. જેઠ વદ ૬ ને રવિવારના રોજ ઉજવવામાં આવ્યો હતો. તાલધ્વજગિરી ઉપર પાર્શ્વનાથ ભગવાનના દેરાસરમાં ભક્તિપૂર્વક પૂજા ભજાવવામાં આવી હતી સવાર બપોર આવેલ સભ્યોની સ્વામીભક્તિ તેમજ ગુરુભક્તિ કરવામાં આવી હતી.

અન્ય પ્રવૃત્તિઓ :-

૧. સંવત ૨૦૪૪ ના કારતક શુદ્ધ એકમના રોજ બેસતા વર્ષની ખુશાલીમાં મંગળામય પ્રભાતે સવારના સભ્યોનું રનેહમિલન રાખવામાં આવ્યું હતું. અને દુધ પાર્ટી રાખવામાં આવી હતી.

૨. સંવત ૨૦૪૪ ના જ્ઞાનપંચમીના રોજ સભાના હોલમાં કલાત્મક રીતે જ્ઞાન ગોઠવવામાં આવ્યા હતા. જ્ઞાન પૂજા કરવામાં આવી હતી. ખૂબ જ સારી સંખ્યામાં ભાઈઓ અને બહેનોએ દર્શનનો અને જ્ઞાનપૂજાનો લાભ લીધો હતો.

૩. વકતૃત્વ સ્પર્ધા :- યુવાશક્તિ સંશોધનનાં ઉત્કૃષ્ટ પ્રયોગ તરીકે “વર્તમાન યુગમાં શ્રીપાળ રાજા અને મયણાસુંદરીનું જીવન આપણને શું કહી જાય છે?” તે વિષય ઉપર વકતૃત્વ સ્પર્ધા સંવત ૨૦૪૪ ના વૈશાખ સુદી આઠમને રવિવારે યોજવામાં આવી હતી. દશ બહેનો અને ચાર ભાઈઓએ નીડરતા, આત્મવિશ્વાસ સાથે સુંદર શૈલીથી શ્રીપાળ રાજા અને મયણાસુંદરીના જીવનના રહસ્યો રજુ કર્યા હતા. પ્રથમ ત્રણ વિજેતાઓને ઈનામો આપવામાં

આવ્યા હતા અને દરેક સ્પર્ધકને જાળુસ્વામીચરિત્રનું પુસ્તક આપવામાં આવ્યું હતું. ધાર્મિક પુસ્તકોના વાંચકો તૈયાર કરવા માટે સ્પર્ધા યોજવામાં આવી હતી.

૪. આ સભા દ્વારા ભાવનગરમાં રહેતા યુવાન લાઈઓ અને બહેનો માટે જૈન કથા લેખન સ્પર્ધાનું આયોજન કરવામાં આવ્યું હતું. સતી, સંતો અને મહાપુરુષોના જીવન પર પોતાની આગવી ભાષામાં લખાએલી ત્રીસ કથાઓ સભાને પ્રાપ્ત થઈ હતી. આ સ્પર્ધાના ઇનામ વિતરણનો કાર્યક્રમ સંવત ૨૦૪૪ના અષાઢ શુદ્ધ દશમને રવિવારે સભાના હોલમાં યોજાયો હતો. પ્રથમ પાંચ આવનારને અનુક્રમે રૂ. ૧૦૧, ૭૧, ૫૧, ૪૧, ૩૧ના ઇનામો આપવામાં આવ્યા હતા. ૮૦% થી વધુ માર્ક્સ મેળવનાર સાત સ્પર્ધકોને રૂ. ૨૧ અને બાકીના અઠાર સ્પર્ધકોને પ્રોત્સાહન ઇનામ તરીકે રૂ. ૧૫ આપવામાં આવ્યા હતા. જૈન સાહિત્યનો પ્રચાર થાય અને ઘરે-ઘરે આપણું જ્ઞાતિય વંચાતુ થાય તેવા શુભ ઉદ્દેશથી આ સ્પર્ધાનું આયોજન કરવામાં આવ્યું હતું.

૫. ભાવનગર જૈન ટ્રસ્ટે. મૂ. સંઘમાંથી જરૂરીયાતવાળા કોલેજના વિદ્યાર્થી લાઈઓને આ વર્ષે દરમિયાન રૂ. ૩૬૩૫ (રૂ. ત્રણ હજાર છસો પાંત્રીસ) ની શિષ્યવૃત્તિ આ સભા તરફથી આપવામાં આવી હતી, સંસ્કૃત ભાષાના ઉત્તેજન માટે ભાવનગર જૈન ટ્રસ્ટે. મૂ. સંઘમાંથી ૧૯૮૮ની સાલમાં S. S. C. પરીક્ષામાં સંસ્કૃત વિષય લઈને અને સંસ્કૃતમાં ૮૦ ટકા ઉપર માર્ક્સ મેળવીને પાસ થયેલા હોય તેવા ૨૦ વિદ્યાર્થી લાઈઓ અને બહેનોમાંથી પ્રથમ આવનારને રૂ. ૧૦૧, અને બાકીના બધા ૧૯ ને રૂ. ૫૧, ના પારિતોષિક આ સભા તરફથી આપવામાં આવ્યા હતા.

૬. સંવત ૨૦૪૪ ની સાલ દરમિયાન ત્રણ પ્રેક્ટીસ અને અગીયાર નવા લાઈફ મેમ્બર્સ થયા હતા.

૭. આચાર્ય શ્રી વિજયકમળસૂરીશ્વરજી મહારાજની સ્વર્ગારોહણ તિથિ અંગે ગુરુભક્તિ નિમિત્તે આ સભાના હોલમાં સંવત ૨૦૪૪ના આસો શુદ્ધ દશમને ગુરુવારે શ્રી પચકલ્યાણકની પૂજા લણાવવામાં આવી હતી અને પ્રભાવના કરવામાં આવી હતી.

૮. “દ્વારશાર નયચક્રમ” ભાગ ૧-૨-૩. (સંપાદક પ. પૂ. જાળુવિજયજી મ. સાહેબ) સ્ત્રી નિર્વોણ-કેવલી ભુક્તિ પ્રકરણે (સંપાદક પ. પૂ. જાળુવિજયજી મ. સાહેબ), જિનદત્ત કથાનકમ્ (સંપાદિકા પૂ. સાધ્વીજી ઓંકારશ્રીજી), પાકૃત વ્યાકરણમ્ અષ્ટમો અધ્યાય નવ પારશિષ્ટ સહિત (સંપાદક પ. પૂ. વજ્રસેનવિજયજી મ. સાહેબ) અને બીજા અન્ય પુસ્તકો પરદેશ અને ભારતના જૈન અને જૈનતર વિદ્વાનો જૈનદર્શન અને વ્યાકરણના અભ્યાસ માટે મંગાવે છે અને આ સભા તેઓશ્રીને મોકલે છે.

આ સભાના કાર્યવાહકો, પ્રેક્ટીસ સાહેબ, જાળુવન સભ્યો, વિદ્વાન લેખકો અને લેખિકાઓ, અને સભાના હિતેચ્છુઓએ જે સાથ અને સહકાર આપેલ છે તે સહુનો ખુબજ આભાર માનવામાં આવે છે તમારા સહુના જીવનને હર્ષ, ઉલ્લાસ અને ઉન્નતિના માર્ગે પ્રેરે તેવી પ્રાર્થના અને શુભેચ્છા સાથે નૂતન વર્ષોભિનંદન.

શ્રીમદ્ હેમચન્દ્રાચાર્ય

શ્રી મોહનલાલ દલીચંદ દેસાઈ

કલિસર્વજ્ઞ ! ત્રિકાળ વંદન હો !!!

સિદ્ધરાજ કુમાર પ્રતિબોધી

મહિમા વધાર્યો જૈન શાસન હો ! ૧

અમારી-પડહ વજડાવી જન્તુ

હાન અભય દીધું હેમ સુધન્ય હો ! ૨
ધવલ કીર્તિ ગીત ગાઇએ તારા,

ગુર્જરબાલ થઈ સુપ્રસન્ન હો ! ૩

‘કલિકાલસર્વજ્ઞ’ એ નામનું ઉત્તમ બિરુદ ધરાવનાર, ગુજરાતની પ્રજામાં શ્રી કુમારપાળ રાજવી દ્વારા અમારી-પડહ વજડાવી માંસાહાર-મદિરાપાનને દેશવટો અપાવનાર, અખંડ આ-જન્મ બ્રહ્માચારી શાસનપ્રભાવક મહામુનિ શ્રીમદ્ હેમચન્દ્રાચાર્યશ્રી કેાણ અપરિચિત છે ? જૈન તેમજ જૈનેતર સર્વ શિક્ષિત જગતમાં તેમનું નામ સજીવન, જવલંત અને પ્રસિદ્ધ છે.

લઘુવયે દીક્ષા-નૌષ્ઠિક બ્રહ્મચર્ય-દીર્ઘજીવન-ગુજરાતમાં ધંધુકા નગરમાં સં. ૧૧૪૫ની કાર્તિક પૂર્ણિમાએ મોઢ વણિકને ત્યાં જન્મ, પ્રભાવકચરિત્ર અનુસાર બાલકની સ્વાપાંચ વર્ષની વય થાય છે ત્યારે સં. ૧૧૫૦ના માઘ શુદ્ધ ૧૪ ને શનિવારે ક્રૂર એની માતાની આજ્ઞા લઈ ખંભાત આવી દેવચન્દ્રસૂરિ નામે જૈનચાર્ય તેમને દીક્ષા આપે છે તે ચંગદેવ મટી સોમચન્દ્ર બને છે. આ દીક્ષા વય સ્વીકારીએ તો બાલ ગણી તેને દીક્ષાયિત સ્વીકારવામાં આવી નથી તે ગણતરીએ આ દીક્ષા પણ વજ સ્વામીની માફક ‘કાદાચિત્કી આશ્ચર્યભૂત’-અપવાદ જનક લેખાય, પણ તે બાલક પછી

મહાન આચાર્ય બને છે, એટલે આ દીક્ષા યોગ્ય સ્વીકારાય. દીક્ષા દેનાર પણ વિદ્વાન ચન્થકાર આચાર્ય હતા. તેમણે પ્રભાવક ચરિત્ર પ્રમાણે માતાના સ્વપ્ન અને દોહલા ઉપરથી અને બાલકના અંગ પ્રત્યે ગાઢિના લક્ષણો પરથી સૂચિત મહત્તા તેમાં પારખી હશે, ત્યારેજ પિતાને પૂછ્યા વગર વયના શાસ્ત્રમાન્ય ધોરણથી પણ યોછી વયે દીક્ષા આપી હશે.

અન્ય સાધન પરથી જણાય છે આઠ કે નવ વર્ષની વયે દીક્ષા અપાઈ હતી, તો શાસ્ત્રની વયમર્યાદાનો લોપ થતો નથી. આ મુનિપુંગવે નૌષ્ઠિક બ્રહ્મચર્ય સેવ્યું. ૧૭ વર્ષની વયે તો તેમની પ્રતિભાથી મુગ્ધ થઈ ગુરુ આચાર્યે તેમને ‘હેમચન્દ્ર’ એવું બીજું નામ આપી આચાર્યપદ આપ્યું. તેમણે ૮૪ વર્ષ જેવું લાંબુ આયુષ્ય ગાળ્યું. સિદ્ધરાજ અને કુમારપાળ બંને ગુર્જરેશ્વરના રાજ્યકાળમાં તેઓ જીવન્ત હતા.

સમર્થશિતા :- હેમાચાર્ય પોતાની સ્યાદ્વાદ પ્રરૂપતા દર્શન માટે કહે છે કે :-

“હે પ્રભુ ! પરસ્પર સ્વપક્ષ અને પ્રતિપક્ષના ભાવથી પ્રેરિત બુદ્ધા બુદ્ધા પ્રવાદો છે, તેમ તારા સિદ્ધાન્તમાં નથી કારણ કે તેમાં બુદ્ધી બુદ્ધી દષ્ટિઓથી એક જ વસ્તુને બેઈ શકાય એમ બતાવેલું હોવાથી તેમાં પક્ષપાત રહેતો નથી—એકપક્ષી પણ નથી (ધાર્ત્રિશિકા) વગેરે વગેરે.

એજ સ્યાદ્વાદની દષ્ટિથી અન્ય દર્શનો પ્રત્યે પોતે બુદ્ધો છે અને તે તે દર્શનના મુખ્ય દેવોને સદ્દેવની વ્યાખ્યા પ્રમાણે સંગત હોય

તો, પોતે નમસ્કાર કરવામાં જરાયે આનાકાની કરતા નથી.

“જેના ભયરૂપી બીજના અંકુરોને ઉત્પન્ન કરનારા રાગાદિ ક્ષય થઈ ગયા છે તે બ્રહ્મા હો કે વિષ્ણુ હો, શિવ હો કે જિન હો તેમને નમસ્કાર છે.” વગેરે વગેરે.

પંડિતા સમદર્શિન : પંડિતો સમદર્ષિ હોય છે. સમદર્શી થઈ સર્વેએ પોતાપોતાના ધર્મ પ્રત્યે પ્રેમ રાખી બીજના ધર્મ પ્રત્યે પણ આદર દાખવી ચાલવું જોઈએ, એ બોધ આ મહાન આચાર્યના જીવન અને કથન પરથી પ્રાપ્ત થાય છે.

સાહિત્યસર્વજ્ઞ :- સાહિત્ય પ્રદેશમાં એવો એકે વિષય નહોતો કે જેમાં આ આચાર્યે પારંગતપણુ મેળવ્યું ન હોય, કાવ્ય, અલંકાર, વ્યાકરણ, નામકોશ, છંદ, ન્યાય નિઘંટુકોશ, યોગ અને ચરિત્રકથા એ સર્વે પર તે દરેક વિષયના પ્રમાણભૂત તત્કાલીન ગ્રંથો પર ફસાતાથી કરેલા અભ્યાસવડે પ્રભુત્વ મેળવી, તેના દોહનરૂપે તેમજ પોતાની પ્રતિભાનો ઉપયોગ કરી, તે દરેક પર પોતે ગ્રંથો રચ્યા છે- એ પરથી તેઓ તત્કાલીન સાહિત્યસર્વજ્ઞ અને સાહિત્યસર્જક હતા. એ નિર્વિવાદ છે તેથી તે કાળે તેમને ‘કલિકાલસર્વજ્ઞ’ એવું બિરૂદ આપવામાં આવ્યું તેમાં આશ્ચર્ય પામવા જેવું નથી.

તેમની પહેલાં, ગુજરાતમાંથી કોઈ વિક્રાન થયો નહોતો કે જેણે તેમના જેવા આકરા ગ્રંથો કોઈ પણ સાહિત્ય વિષય પર રચ્યા હોય. ગુજરાતની અસ્મિતામાં રાચનાર તો આ ગુજરાતી મહાવિક્રાન માટે વાસ્તવિક અસિમાન લઈ શકે તેમ છે. તેમના યુગમાં સાહિત્યના યુગસર્જક તો હેમાચાર્યજી અને તેથી તે યુગને ‘હેમયુગ’ કહેવો તે અન્વયર્થક છે.

દેશીભાષા લોકસાહિત્યના પ્રાણાચાર્ય :- સંસ્કૃત વ્યાકરણના સર્જક પાણિનિ, તો

પ્રાકૃત અને ખાસ કરી અપભ્રંશ ભાષાના- લોકભાષાના પાણિનિ તે હેમચન્દ્ર. અપભ્રંશનું વ્યાકરણ રચી તેના ઉદાહરણાર્થે જે દોહાઓ આદિ આપેલ છે તે સ્વયંરચિત નહિ પણ તત્કાલીન જીવંત રહેલ ગ્રંથો પૈકીમાંથી આપીને (તે ગ્રંથો હાલ ઉપલબ્ધ નથી) તે વખતના લોકસાહિત્યને તેમણે જીવંત રાખ્યું છે. હાલની પ્રચલિત દેશી ભાષાઓનું મૂળ તે અપભ્રંશ ભાષા. પ્રાયઃ હેમચન્દ્રના સમયની તે દેશની દેશભાષા. તેના માટે દેશીનામમાલા એ નામનો કોશ બનાવીને તેમણે આપણી ભાષાની ઉત્પત્તિ, વિકાસ અને વિસ્તારને પારખવામાં જળરી સહાય આપી છે.

સાક્ષરવચ્ચ આનંદશ કરભાઈ ધ્રુવે કહ્યું છે કે ‘જેનું વ્યાકરણ હેમચન્દ્રે ઘડ્યું છે તે અપભ્રંશ એટલે એક સ્થિર અવિકારા ભાષા-એમ મનાઈ છે, તેને બદલે હવે તેનો જીવંત ભાષા તરીકે અભ્યાસ થવો ઘટે છે. શ્રી હેમચન્દ્ર વગેરેએ ઉચ્ચારેલા ઉદાહરણ જેતા કેટલુંક સાહિત્ય જોનેતર થકી પણ રચાયેલું હોય તો તે સંભવિત છે. તે શોધવા આપણે પ્રયત્ન કરવો જોઈએ આપણે ગુજરાતમાં આવ્યાના ઇતિહાસ ઉપરથી આપણી ભાષાનો ઉદ્ભવ પ્રાચીન આર્યભાષા પછી સંસ્કૃત પછી પાલી પછી શૌરસેની પ્રાકૃત પછી શૌરસેની અપભ્રંશ અને તે ઉપરાંત ગુર્જરાની મૂળભાષા પૈશાચી.

આચાર્ય હેમચન્દ્ર સામાજિક અને સાહિત્ય વિષયક પ્રવૃત્તિમાં અને જૈન ધર્મની ઉત્પત્તિમાંજ પોતાના જીવનનો સવિશેષ ભાગ ગુરુની આજ્ઞાથીજ, પાટણમાંજ-ગુજરાતમાંજ વિતાવ્યો હતો.

દાર્મકી, પ્રાણી કતલનિષેધ, જીવાનનિષેધ, મૃત મનુષ્યોનું ધન રાજ્ય ન લેવું વગેરે અનેક સકલ સમાજને ઉપયોગી કાર્યો રાજ્યમાં પોતાના પ્રભાવથી કરાવ્યા હતા, તેની અસર ચાલી આવી છે અને હજી સુધી તેના ચિહ્નો ગુજરાતમાં વિદ્યમાન છે.

જૈન ધર્મની ઉત્પત્તિમાં જૈન મંદિરોનું નિર્માણ, જ્ઞાનશાળાઓની સ્થાપના, દેવદ્રવ્ય અને ધર્મોદ્ધાર દ્રવ્યનું વ્યવસ્થાપન, વગેરે કાર્યો રાજ્યની સહાયથી કરાવ્યા હતા. તેમની શક્તિ એટલી હતી કે તે ધર્મને એક અલગ પોતાના નામનો પંથ સ્થાપી શકત; પણ તેમ કરવાની તેમની ઇચ્છા પણ કરી નહોતી અને સર્વ પક્ષના આચાર્યો વગેરે સાથે સહકાર થા સમદષ્ટિ સેવી હતી.

ગુજરાતની અસ્મિતાનો પાયો નાખનાર જ્યોતિર્ધર :— સાહિત્ય સંમેલનમાં માનનીય મુન્શીજીએ કહ્યું છે કે “જો કોઇએ ગુજરાતને સસંકલ્પ જીવંત વ્યક્તિ તરીકે કલ્પવાનો પહેલો પ્રયત્ન કર્યો હોય તો તે ધંધુકાના મોઠ વાણીયાએ. ગુજરાતના સાહિત્ય સ્વામીઓના

શિરોમણિ કલિકાલસર્વજ્ઞ શ્રી હેમચન્દ્રસૂરિએ.

તેઓશ્રી પ્રત્યેનું ઋણ :— એમણે સળેલા-પ્રયોજેલા આકર ગ્રંથોનું સ્પષ્ટ અને સર્વગ્રાહી ટિપ્પણો સહિત સંસ્કરણ વિદ્વાનો પાસે કરાવી બહાર પાડવું જોઈએ.

તેમના ‘કાવ્યાનુશાસન’ નામનાં ગ્રંથનું અલંકાર ચૂડામણિ અને વિવેક નામની વૃત્તિ સાથેનું ‘વિક્રદ્વર્ધ’ શ્રી રસિકલાલ છોટાલાલ પરીએ ઇતિહાસ સંશોધનવાળી વિસ્તૃત અંગ્રેજી પ્રસ્તાવના સહિત સંસ્કરણ કયું છે તેમાં પ્રો. આથવળેએ અંગ્રેજી ટિપ્પણો આપી અભ્યાસી માટે ઉત્તમ સાધન પુરું પાડ્યું છે. તે બે વિદ્વાનો અને તેના પ્રકાશક મુંબઈની ‘શ્રી મહાવીર જૈન વિદ્યાલય નામની સંસ્થાને ધન્યવાદ ઘટે છે.

સ્વાગતાધ્યક્ષનું પ્રવચન

ધારાનગરીની વિક્રતા તો શું પણ કાશ્મીર કાશી ઇત્યાદિ સર્વધામોની સાથે સ્પર્ધા કરી શકે તેનું વિદ્યાધામ પાટણને બનાવવાને સાહિત્યને અનેક સ્વરૂપે સળું ‘કલિકાલસર્વજ્ઞ’નું નામ સાર્થક કરે છે, અને પાટણ તેમજ ગુજરાતનું સ્થાન સાહિત્યમાં અમર કરે છે. આપણે ન ભૂલીએ કે સાહિત્યને સંસ્કૃતિમાં સમાવી દઈ, સાહિત્યની ઇબ્રા પદ્ધતિને બિરોધ કરનાર વ્યાકરણ રચી, કમનસીબે મોટે ભાગે હુપ્ત થયેલા સાહિત્યમાંથી અનેક અવતરણ અને ઉલ્લેખ આપી, લોકસાહિત્ય પણ ઉચ્ચ સાહિત્ય છે. તેનું સમર્થન કરનાર તે લોકસાહિત્યકાર હતા, મૂલ્ય પરિવર્તનકારી સુધારક હતા.

—શ્રી કેશવલાલ અમરચંદ નગરશેઠ (પાટણ)

શીલનું વ્યાપક સ્વરૂપ

મૂળ પ્રવચનકાર : આચાર્યશ્રી વિજયવલ્લભસૂરિસ્વરજી મહારાજ સા.

ગુજરાતી રૂપાન્તર : ડૉ. કુમારપાળ દેશાઈ

આત્માનું સૌંદર્ય છે શીલ. વર્તમાન યુગમાં માનવી પોતાના શરીરની સુંદરતાનું જેટલું ધ્યાન રાખે છે એટલું ધ્યાન એણે અગાઉ ક્યારેય રાખ્યું નથી. હિસાબ કરીએ તો ખબર પડે કે દર મહિને દેશના લાખો-કરોડો રૂપિયા શારીરિક સુંદરતાની પાછળ ખર્ચાય છે. વળી, એની પાછળ વ્યક્તિ પોતાનો અમૂલ્ય સમય ગાળે એ વાત તો જુદી. બીજી બાજુ, આત્માને સુંદર બનાવવાની વાત ભુલાઈ રહી છે. લિપરટીક, હેરઓઈલ, સેન્ટ, પાવડર, સ્નો અને કોમનો ઉપયોગ, કેશવિન્યાસ જેવી બાહ્ય-સજવટ કરે છે. તેમ જ શૃંગાર પ્રસાધનો દ્વારા ચહેરાને આકર્ષક બનાવવા કે શરીરને સુશોભિત-સૌંદર્ય-મય બનાવવાની પાછળ મોટા ભાગના લોકોનું ધ્યાન કેન્દ્રિત થયેલું છે. આ શરીરમાં બિરાજેલા આત્માને સજવવાની કે સુશોભિત કરવાની બાબતની ઉપેક્ષા જ થઈ છે. વિલાસિતા, ઇન્દ્રિય-વિષયોમાં આસક્તિ, અશ્લીલ સિનેમા જેવાં કુદૃશ્યો, નિમ્ન કોટિના સાહિત્યનું પઠન-પાઠન, કામોત્તેજક અને માદક ચીજવસ્તુઓનું સેવન, મલિન વિચારો અને અઘટિત આચારો દ્વારા આત્મા પર કાલિમા લગાડવામાં આવે છે. મંદિરને ખૂબ શણગાર્યું હોય, એના પર સોના-ચાંદીના કળશ ચડાવ્યા હોય, પરંતુ એમાં બિરાજમાન દેવતા તરફ કોઈનું ધ્યાન જતું નથી. ભીતરનો આ દેવતા-આત્મા-વાસ્તવિક સૌંદર્ય અને તેજસ્વિતાથી અભિપ્ત રહેવા માડ્યો છે. ભારતીય દર્શનોમાં શરીરને આત્માનું મંદિર માનવામાં આવે છે. આત્મા દેવતા છે. શરીર એનું મંદિર છે. એ સાચું છે કે શરીરરૂપી

મંદિરની સંભાળ લેવી જોઈએ, પરંતુ આજે તો અમર્યાદ રીતે મંદિરની સંભાળ લેવામાં આવે છે અને આત્મદેવતાની લગભગ કોઈ સંભાળ લેવાતી નથી. આત્મ દેવતાની પૂજાને બદલે આજે શરીરપૂજા અધિક થઈ રહી છે.

હા, તો મારે કહેવું એ છે કે આત્મદેવતાની પૂજા અને એના સૌંદર્યની હિક્ષાજત શીલ-પાલનથી થાય છે. આ વિષયમાં ધ્યાન આપવું વિશેષ જરૂરી છે. આજે શરીર-સંભાળ, શૃંગાર કે શરીરની સજવટના રૂપમાં આત્માની દ્રવ્ય-પૂજાની અપેક્ષાએ એની ભાવપૂર્ણ વિશેષ આવશ્યકતા છે. એક વ્યક્તિ દર મહિને કરોડો ગાયોનું દાન આપે છે. બીજી આવું કોઈ દાન આપવાને બદલે શીલ સંયમનું પાલન કરે છે. તીર્થંકર પ્રભુની દૃષ્ટિએ તો દાન-દાતાની અપેક્ષાએ શીલપાલક ઘણો મહાન છે.

એક વ્યક્તિ કરોડો સોનામહોરોનું સુપાત્રદાન કરે છે. બીજી વ્યક્તિ સુવર્ણ અને રત્નજડિત તીર્થંકર પ્રભુનું મંદિર બંધાવે છે. આ બંને કરતાં શુદ્ધ મનથી શીલ(બ્રહ્મચર્ય)પાલન કરનાર વધુ મહાન છે અને એને બંને કરતાં અધિક ફળ મળે છે. સુપાત્રને દાન આપવું અથવા તો પ્રભુનું મંદિર બનાવવું એ તો દ્રવ્યપૂજન છે, જ્યારે શીલ(બ્રહ્મચર્ય) એ ભાવપૂજન છે. દ્રવ્ય-પૂજા કરતાં ભાવપૂજનનું સ્થાન ઘણું ઉચ્ચ છે. હકીકતમાં તો લગવાનની આશાએ અને સંદેશાનું પાલન કરવું એ જ એની શ્રેષ્ઠ પૂજા છે. આચાર્ય હેમચન્દ્ર આમ જ કહ્યું છે—

‘વીતરાગ ! તથ સપર્યાસ્તવાજ્ઞાપરિપાલનમ્ ।’

‘હે વીતરાગ દેવ ! આપની સર્વશ્રેષ્ઠ પૂજા કે સેવા તો આપના આદેશો, સંદેશો અને આપના પદચિહ્ન પર ચાલવું’ તે છે.’

આનો સાર એ છે કે શીલપાલન કરવું એ ભગવાનની આજ્ઞા છે અને એમની આજ્ઞાની આરાધના કરવી એ જ શ્રેષ્ઠ પૂજા કે સેવા છે.

શીલ એટલે શું ?

હવે સવાલ એ થશે કે ‘શીલ’ શબ્દના કયા અર્થને ગ્રહણ કરવો. કેાઈ વ્યાકૃત શીલપાલન માટે તૈયાર થઈ જાય. પરંતુ એને શીલનું રહસ્ય, એનો વાસ્તવિક અર્થ, શીલપાલનના ઉપાય અને મર્યાદાઓ તેમજ એમાં આવતી મુશ્કેલીઓ સામે રાખવાની જાગૃતિનું એને જ્ઞાન હોય નહિ તો એ એનું પાલન યથાર્થ રૂપે કરી શકશે નહિ. ક્વચિત્ આલેશમાં આવીને શીલપાલનની પ્રતિજ્ઞા લઈ લેનાર એમાં સંકટ કે આપત્તિ આવતાં અથવા તો ભય કે પ્રલોભન જાગતાં ચાલત થઈ જશે. ક્યારેક પ્રતિજ્ઞાના આત્માને તજીને માત્ર એના યોગાને વળગી રહેશે.

આમ તો શીલ શબ્દના અનેક અર્થ થાય છે. એનો સર્વમાન્ય પ્રચલિત અર્થ સદાચર કે સદ્ચારિત્ર છે. સદાચારમાં અહિંસા, સત્ય, અસ્તેય, બ્રહ્મચર્ય અને અપરિગ્રહવૃત્તિનો સમાવેશ થાય છે. જૈનધર્મમાં આ પાંચશીલ તરીકે પ્રસિદ્ધ છે. એમાં પાંચમું શીલ અપરિગ્રહવૃત્તિને બદલે મંદનિષેધ છે. ગમે તે હોય. પણ જે શીલનું પાલન કરવા ઇચ્છે છે એણે આ પાંચેયનું પાલન પોતાની ભૂમિકા અનુસાર કરવાનું જરૂરી બનશે. પૃથ્વીરૂપે શીલનો અંગીકાર કરનાર સાધુ જે જીવહિંસા કરે, ચોરી કરે, અસત્ય બોલે અથવા તો અપરિગ્રહવૃત્તિ રાખે તો જગત કે સમાજમાં કેાઈ એને શીલવાન કહેશે નહિ.

આવી જ રીતે જે ગૃહસ્થ મર્યાદિત રૂપમાં શીલનો સ્વપત્ની - સંતોષવ્રતનો સ્વીકાર કરે અથવા તો પત્ની સાથે પૃથ્વી પથ્થે શીલવ્રતનો અંગીકાર કરે એ જ ગૃહસ્થ તરીકે અહિંસા, સત્ય વગેરેના મર્યાદાઓનું ઉદ્ભવન કરીને હિંસા, અસત્ય, ચોરી, પરિગ્રહ, સીમાતિક્રમણ વગેરે કરશે તો લોકો એને શીલપાલક કે સદ્ચારિત્ર નહિ કહે. આ દૃષ્ટિએ શીલમાં પાંચ વ્રત* સમાવિષ્ટ થાય છે અને તે સર્વથા યોગ્ય જ છે. ‘તત્ત્વાર્થસૂત્ર’માં ‘વ્રતશીલેષુ પચ્ચ પચ્ચ યથાન ક્રમમ્ ।’ કહ્યું છે એટલે કે પાંચ અભ્યુવ્રત અને સાત શીલ(૩ ગુણવ્રત, ૪ શિક્ષાવ્રત)ના ક્રમશઃ પાંચ પાંચ અતિચાર હોય છે. આમ કહીને શીલથી બધાં ઉપવ્રતો ગ્રહણ કરવામાં આવે છે. આથી શીલનો અર્થ જીવનમાં મર્યાદા જાળવવી, ઇન્દ્રિય અને મનની સુદૃઢ ટેવ કે મધુર સ્વભાવ અથવા સદ્બુદ્ધિવાહાર એવો થાય છે.

આંતરરાષ્ટ્રીય પાંચશીલમાં પણ અનાક્રમણ, અહસ્તદ્વેષ, સાર્વભૌમત્વ, પરસ્પર સહયોગ જેવાં શીલ રાષ્ટ્રના સદાચારની મર્યાદા અથવા રાષ્ટ્રીય ચારિત્રસંહિતાના અર્થમાં પ્રયોજાયેલ છે.

જૈન ધર્મને અનુસરનારાઓમાં શીલનો બ્રહ્મચર્ય એવો અર્થ (વિશેષ પ્રચલિત છે. ‘સમચાર્યાં સૂત્ર’ની વૃત્તિમાં કહ્યું છે -

“શીલં વ્રત્તચર્યમ્”

બ્રહ્મચર્યનો અર્થ એટલો વ્યાપક છે કે એમાં શીલના બધા અર્થો અને એના મૂળમાં રહેલા સદાચાર અથવા સદ્ચારિત્રને માટે આવશ્યક તમામ ગુણોનો સમાવેશ થાય છે. આ કારણે તો ‘પ્રશ્નબ્યાકરણસૂત્ર’માં બધાં વ્રતોમાં બ્રહ્મચર્યને મહાન અને મુખ્ય બતાવ્યું છે. વિધિના બીજી સંક્રષ્ટ પદાર્થોની ઉપમા એને માટે પ્રયોજાઈ છે.

* ગુણો ‘પ્રશ્નબ્યાકરણસૂત્ર’માં - ‘વમ્મિ ય આરાહિવમ્મિ આરાહિય’ વયોમજ સવ્વં સીલ તવો ય વિણઝો ય સંજમો ય સ્વંતી, સુત્તી, ગુત્તી તહેય યા”

નવેમ્બર-૮૮]

જેમ પ્રતોમાં મેરુ પર્વત અને દેવોમાં ધન્દ્ર સૌથી શ્રેષ્ઠ છે, એવી જ રીતે બધાં પ્રતોમાં પ્રહ્મચર્ય વ્રત શ્રેષ્ઠ વ્રત છે. પ્રહ્મચર્યની આરાધનાથી જ બધાં પ્રતોની આરાધના થાય છે. પ્રહ્મચર્યની સાધનાની સાથેસાથ શીલ, તપ, વિનય, સંયમ, ક્ષમા, નિર્લોભતા તથા ગુપ્તિ-આ બધાંની સાધના થઈ જાય છે. આનો અર્થ એ કે આ વ્રતની સાધનામાં ક્ષતિ હોય અથવા એના આચરણમાં ખડિતતા કે અતિક્રમણ હોય તો બધાં પ્રતોમાં ગુપ્તિ આવી જાય છે અને આ વ્રતોમાં ક્ષતિ, દૂષિતતા કે અતિક્રમણ થઈ જાય છે. તમે વિચાર કરો કે કોઈ પ્રહ્મચર્યવ્રતી મન, વચન અને કાયાથી કુશીલસેવન કરે છે, તો એ સમયે ભાવહિંસા (કષાયસેવનથી પોતાના આત્માની હિંસા) થઈ જાય છે જૈન ગમ ભગવતી આદિ સૂત્રો કહે છે કે કાયાથી કુશીલસેવન કરવા જતાં રજ કે વીર્યમાં ઉત્પન્ન થતા સમૃદ્ધિમં જીવોનો નાશ થવાથી દ્રવ્યહિંસા પણ થાય છે. અપ્રહ્મચર્યસેવનથી સત્યવ્રતમાં પણ ભંગ થાય છે, કારણ કે સમાજ કે ગુરુ સમક્ષ પ્રહ્મચર્ય વ્રતના પાલન માટે વચનબદ્ધ બનેલી વ્યક્તિ એ વચનનો ભંગ કરે છે, સત્યનો ભંગ કરે છે અને અસત્ય આચરણ કરે છે.

કુશીલસેવનથી ત્રીજા અદત્તાદાન-(વરમણ-વ્રતનો ભંગ કરે છે, કારણ કે જીવ-અદત્ત, સ્વામી-અદત્ત, તીર્થંકર અદત્ત અને ગુરુ-અદત્ત આમ ચાર અદત્તો (આપ્યા વિનાના) માંથી એ તીર્થંકર-અદત્ત અને ગુરુ-અદત્તનું આદન (અહણ) કરે છે. એટલે કે તીર્થંકર અને ગુરુની આજ્ઞા વિરુદ્ધ કરાયેલું કુશીલસેવન ચોરી જ ગણાય. કુશીલસેવનથી પ્રહ્મચર્યનો ભંગ થાય છે એ વાત તો સ્વતઃસિદ્ધ જ છે.

હવે બાકી રહ્યું અપરિગ્રહણવ્રત. એનો ભંગ પણ મૈથુનસેવન કરનાર કરે છે. ‘દશવૈક લિક સૂત્ર’માં કહ્યું છે, મુચ્છા પરિગ્રાહો બુક્તો એટલે કે મૂર્ખાને પરિગ્રહ કહ્યો છે, અને મૂર્ખા (મોહ,

આસક્તિ અને મમતા) એ મૈથુનસેવનમાં હોય જ છે. આથી પરિગ્રહનું સેવન થતાં પાંચમા વ્રતનો પણ ભંગ થાય છે.

આથી પ્રહ્મચર્યવ્રત ખંડિત થતાં બીજાં વ્રતો પણ ખંડિત થાય છે. મકાનની છત નાની-નાની કઢીઓ અને મોભના આધારે ટકેલી હોય છે. એમાંથી જો કઢીઓ જ તૂટી જાય તો મકાનને બહુ મોટી હાનિ થતી નથી, પરંતુ મોભ તૂટી જતાં આખું મકાન કડબૂસ થઈ જમીનદોસ્ત બને છે. આ જ રીતે મોભ સમાન પ્રહ્મચર્યવ્રત તૂટી જશે તો અન્ય વ્રતરૂપી કઢીઓ પણ પડી જશે અને જીવનમહેલની સાધનારૂપી આખીજો છત તૂટી પડશે.

આ કારણે જ પ્રહ્મચર્ય-સાધનાની સાથેસાથ વ્રતોની સાધના અનિવાર્ય બને છે. જેવી રીતે શીલના અર્થમાં પાંચેય વ્રતોનો આચાર ગર્ભિત રીતે સમાયેલો છે, એવી જ રીતે પ્રહ્મચર્યની અંતર્ગત પાંચેય વ્રતોની સાધના સમાયેલી છે.

પ્રહ્મચર્યનો બીજો અર્થ થાય છે પ્રહ્મ એટલે કે આત્મા અથવા પરમાત્મામાં લીન રહેનાર. આ અર્થ પણ ઘણો વ્યાપક છે. આત્મા કે પરમાત્મામાં તદ્દલીન વ્યક્તિને માટે પરભાવમાં રમણ રહેવું તે આત્મગુણોનું ઘાતક છે. વિષય, કષાય, હિંસા, અસત્ય, કુશીલ, ચોરી, પરિગ્રહ જેવા પરભાવમાં રમનારના આત્માનું પતન થાય છે. આ બધી બાબતોનો ત્યાગ કરવો અનિવાર્ય છે આ અર્થે પ્રમાણે પણ પ્રહ્મચર્યની સાથેસાથ અન્ય વ્રતો અને ગુણોની સાધના સાહજિક રીતે જ કરવી પડે છે.

પ્રહ્મચર્યનો એક બીજો અર્થ છે અકુશળ કર્મોનો ત્યાગ. આવા અર્થને કારણે હિંસા આદિ પાંચપાપકર્મોનો ત્યાગ પ્રહ્મચર્યની સાથે-સાથ કરવો જરૂરી છે.

પ્રહ્મચર્યનો એક વ્યાપક અર્થ છે પંચેન્દ્રિયનો નિગ્રહ અથવા તો પાંચેય ઈન્દ્રિયોની આત્મલીન-

તા, વીર્યરક્ષા, મૈથુનથી વિરતિ કે જનનેન્દ્રિયનો નિગ્રહ એ તો પ્રહ્લયચર્યાનો સંકુચિત અર્થ છે. એક દૃષ્ટિથી જોઈએ તો વીર્યરક્ષા માટે માત્ર જનનેન્દ્રિયનો સંયમ જ પૂરતો નથી. સ્વાદેન્દ્રિય પર સંયમ રાખવો જરૂરી છે અને દ્રાણેન્દ્રિય, શ્રોત્રેન્દ્રિય અને ચક્ષુરિન્દ્રિય પર પણ સંયમ રાખવો જરૂરી છે. આનો અર્થ એ કે વીર્યરક્ષા માટે સ્પર્શથી પણ વધુ દશ્ય, શ્રાવ્ય, ખાદ્ય અને દ્રાણીય પદાર્થોનો વિવેકપૂર્વકનો સંયમ રાખવો અને કામોત્તેજ પદાર્થોને ત્યજવા એ પ્રહ્લયચર્યા માટે જરૂરી છે. આ કારણે જ 'મનુસ્મૃતિ'માં પ્રહ્લયચારી (શીલવાન) ને માટે નીચેની ચીજોનો પરહેજ રાખવો જરૂરી બતાવવામાં આવ્યો છે :

“वर्जयेन्मधुमांसं च गन्धं माल्यं रसान् स्त्रियं
अभ्यङ्गमज्जनं चाक्ष्णोरूपान्छत्रधारणम् ।
शुक्रानि यानि सर्वाणि, प्राणिनां चैव हिंसनम् ।
कामं क्रोधं च लोभं च नर्तनं गीतवादनम् ।
धृतञ्च जनवादञ्च परीवादं तथानृतम् ।
स्त्रीणां प्रेक्षणालम्भमुपघातं परस्य च ॥”

“પ્રહ્લયચારીએ મધ, માંસ, સુગંધિત પદાર્થ, માળા, સ્ત્રિગંધ રસનું આધિક સેવન, સ્ત્રોસંગ, તેલ જેવું માલિશ કરવું કે પીઠી બગેરે લગાવવી, આંખો આંજવી, પગમાં જોડા પહેરવા, છત્ર ધારણ કરવું, બધા પ્રકારનાં અસ્ત્રીલ દશ્ય અને અસંયમી ગાયન, વાદન કે નર્તનનો ત્યાગ કરવો. આવી જ રીતે કામ, કેદ, લોભ. પ્રાણીઓની હિંસા, જુગાર, ચાડીયુગલી, અસત્ય, નિંદા, સ્ત્રીઓ તરફ વિકાસી દૃષ્ટિથી જોવું, આલિંગન કરવું અથવા તો એને અથડાઈને ચાલવું એ બધાનો ત્યાગ કરે છે.”

આ શ્લોકમાં હિંસા, અસત્ય, કુશીલ કે લોભ ઉપરાંત શીલધાતક અને કામોત્તેજ એવી દશ્ય, શ્રાવ્ય, ખાદ્ય (પેય), સ્પર્શ અને દ્રાણ્ય વસ્તુઓ

છે એનો ત્યાગ કે પરહેજ પ્રહ્લયચર્યા (શીલની સાધના) માટે આવશ્યક ગણાવ્યો છે. આથી એ સિદ્ધ થાય છે કે જેને મર્યાદિત કે પૂર્ણરૂપે શીલપાલન કરવું છે એણે જુગાર, ચોરી, માંસ, મધ (બધી માદક ચીજો અને વ્યસનો), શિકાર, પર-સ્ત્રીગમન અને વેશ્યાગમન જેવા સાત કુલ્યસનોનો ત્યાગ કરવો જોઈએ, આવું શક્ય બને નહિ તો શીલ (પ્રહ્લયચર્યા)ની આરાધના સમ્યક્ પ્રકારે થઈ શકે નહિ.

પ્રહ્લયચર્યાના આદર્શ અર્થ ઉપરાંત ગુરુ પાસે રહેવું, વિદ્યાભ્યાસ કરવો, આત્મસ્વરૂપ પ્રગટ કરવું, યોગસાધના કરવી, સેવા કરવી, વિશાળ દ્યેયમાં એકાગ્ર બનવું જેવા જુદાજુદા અર્થોમાં પણ પ્રહ્લયચર્યા શબ્દ પ્રયોજાય છે. એટલું કહેવું પર્યાપ્ત બનશે કે શીલનો કેઈ ‘પ્રહ્લયચર્યા’ એવો અર્થ હો અથવા કેઈ અન્ય અર્થ હો, પણ એની સાથે બધા જ ગુર્ભિત અર્થોનો એમાં સમાવેશ થાય છે. વળી આના સમ્યક્ પાલન માટે સાધના કરવી જરૂરી બને છે.

સાધુ - શ્રાવકની શીલમર્યાદા

શીલધર્મની વ્યાખ્યા સમજવા પછી જણાશે કે બધા લોકો એનું પૂર્ણપણે પાલન કરી શકે નહિ અને બધાને માટે એ શક્ય પણ નથી. આથી તીર્થંકરોએ શીલના મુખ્યત્વે બે પ્રકાર પાડ્યા છે ; (૧) પૂર્ણશીલવાન (પ્રહ્લયચારી), (૨) મર્યાદિત શીલવાન (પ્રહ્લયચર્યા અણુવર્તી).

સાધુ-સાધ્વીવર્ગે પૂર્ણ શીલવાન હોય છે. તેઓ સ્વયં મન, વચન અને કાયાથી પૂર્ણ પ્રહ્લયચર્યાવ્રતનું પાલન કરે છે. બીજાને પ્રહ્લયચર્યા પાલનની પ્રેરણા આપે છે. વળી જેઓ પ્રહ્લયચર્યા પાલન કરતાં હોય એમની અનુમોદના કરે છે. નિષેધાત્મક રીતે એમ કહેવાય —

“स्वयं कुशीलसेवनं (મૈથુન) નો મન, વચન અને કાયાથી ત્યાગ કરશે, બીજાને કરાવશે અને ત્યાગ કરનારની અનુમોદના કરશે.”

સમગ્ર વિશ્વ એ સાધુવર્ગનું કુટુંબ છે આથી કોઈ એક વ્યક્તિમાં પોતાનો પ્રેમ કે વાત્સલ્ય કેન્દ્રિત કરવાને બદલે જગતની તમામ જનનીઓ અને ભગિનીઓ સુધી જ નહિ બલકે સમસ્ત માનવસૃષ્ટિ અને પ્રાણીસૃષ્ટિ સુધી વહેવડાવે છે. આથી જ સાધુ-સાધ્વી સ્થૂળ સંતાને-ત્પત્તિને બદલે પૂર્ણ પ્રહાર્યય પાલનથી પોતાની સુરક્ષિત અને સંચિત વીર્યશક્તિ દ્વારા વિશ્વસંતાનનું જીવન નિર્માણ કરે છે. આની સાથેસાથ પંચેન્દ્રિયની વિષયાશક્તિ છોડવા માટે પણ પૂર્ણ પ્રહાર્યયની સાધના જરૂરી છે. આથી જ તેઓ જગતમાં શ્રદ્ધેય અને વિશ્વાસ-પાત્ર બની રહે છે.

આજે સાધુવર્ગમાં શીલપાલનની બાબતમાં શિથિલતા નજરે પડે છે. આમાં ઊંડા ઊતરીને જોઈએ તો એનું મૂળ કારણ એ છે કે ગૃહસ્થ-શ્રમમાં પ્રારંભથી જ શીલતા દૈનિક સંસ્કારોનું સંચય કરવામાં આવ્યું હોય નહીં અને પછી સાધુજીવનમાં આવ્યા બાદ ગુરુઓ પાસેથી પણ શીલપાલનની તાલીમ મળી હોતી નથી. ભારે અને પાચનમાં કઠિન એવા રાજસી ખાનપાન, શહેરોનું દૂષિત વાતાવરણ અને શીલપાલનમાં શિથિલ ગૃહસ્થોનો સંસર્ગ વગેરે શીલપાલનની શિથિલતાનું કારણ બને છે.

શ્રાવકોમાં બે પ્રકારના શીલવ્રતધારી નજરે પડે છે. કેટલાક શ્રાવકો મોટી ઉંમરે પતિ કે પત્નીમાંથી કોઈ એકનું અવસાન થતા ગૃહસ્થ-જીવનમાં રહીને પૂર્ણ પ્રહાર્યય (શીલપાલન)ની પ્રતિજ્ઞા લે છે. કેટલાંક ભાઈઓ અને બહેનો ગૃહસ્થજીવનમાં જ આજીવન પ્રહાર્યયનું વ્રત ધારણ કરીને સેવાકાર્યમાં પોતાનું જીવન વ્યતીત કરે છે. આવી વ્યક્તિઓ બહુ વેરલ હોય છે. મોટાભાગનાં તો આવા કંટકછાયાપંથ પર પગ મૂકતાં નથી.

ગૃહસ્થજીવનમાં શીલવાન બનવા માટે સ્વ-

પત્નીસંતોષ અને પરસ્પરવિરમણવ્રતનું વચન કાયાથી અથવા તો માત્ર કાયાથી પાળવાની પ્રતિજ્ઞા લેવી પડે છે. આ વ્રતમાં નીચેની બાબતો અંગે ધ્યાન આપવું જરૂરી હોય છે :

(૧) પરસ્પર (સ્ત્રીને માટે પરપુરુષ) તરફ કુદૃષ્ટિથી જોવું નહિ. એની સાથે છેડછાડ કે નિમ્ન પ્રકારની મજાક - મશકરી કરવાં નહિ. સ્ત્રી-પછી તે વિધવા હોય, રખાત હોય, કુમારિકા હોય, વેશ્યા હોય કે અભિનેત્રી હોય-આ બધાનો સમાવેશ પરસ્પરમાં થાય છે.

(૨) પોતાની સ્ત્રી સાથે પણ અતિલોભ કરવો નહિ. ઓછામાં ઓછું પર્વ, તિથિના દિવસોએ પ્રહાર્યયનું પાલન કરવું. વળી સ્ત્રી સગર્ભા હોય ત્યારે, બાળક સ્તનપાન કરતું હોય ત્યાં સુધી તેમજ માસિક ધર્મ સમયે પણ પ્રહાર્યયનું પાલન કરવું.

(૩) જૈનશાસ્ત્રમાં વિશેષ ધર્મ-આરાધના માટે છ અઠ્ઠાઈઓ (આઠ અઠ દિવસના છ પર્વો) નિયત કરવામાં આવી છે. ત્રણ ચોમાસાની અષાઢી (એસતી) ચૌમાસી, કારતકી (ઉત્તી) ચૌમાસી અને ફાલ્ગુની (હોળી) ચૌમાસીની ત્રણ, બે નવપદ આરાધના માટે ચૈત્ર અને અસો મહિનાની આયબિલની આળી, તેમ જ એક પર્યુષણ પર્વનાં - આ રીતે વર્ષમાં છ અઠ્ઠાઈઓ આવે છે. આ સમયે ભાગ્યશાળી સદ્ગૃહસ્થો અચૂક પ્રહાર્યયનું પાલન કરે છે. આવી જ રીતે મહિનાના બે પક્ષોની બેર પર્વ તિથીઓ જેમાં બીજ, પાંચમ, આઠમ, એકાદશી, ચતુર્દશી, પૂર્ણિમા તથા અમાવાસ્યાનો સમાવેશ થાય છે. ત્યારે પણ ઘણા જીવનસાધકો પ્રહાર્યયપાલનનો પ્રયત્ન કરે છે આ રીતે વર્ષમાં ૧૪૪ દિવસ પ્રહાર્યયપાલન માટે કાર્યશીલ થવું. એનો અર્થ જ એ કે વર્ષના કુલ છ મહિના જેટલો સમય પ્રહાર્યયપાલન કરી શકાય.

(૪) આ ઉપરાંત બાકીના છ મહિનામાં બીજા ક્રમમાં બતાવેલી સ્ત્રીઓની અવસ્થા સમયે કુશીલ-સેવનનો ત્યાગ કરવાથી માત્ર થોડા મહિના જ બાકી રહેશે. એમાં પણ દિવસ અને રાતના ચોવીસ કલાકમાંથી દિવસના બાર કલાક અને રાત્રિનિદ્રાના સાત કલાક એમ ઓગણીસ કલાક તો પ્રહાર્યસેવન થઈ શકે. શેષ રહેલા પાંચ કલાકમાં મૈથુનનો સમય બે ઘડી (૪૮ મિનિટ) જેટલો વધુમાં વધુ માનીએ તો મહિનામાં કુલ ૬૦ ઘડી અર્થાત્ દિવસ-રાતનો હિસાબ કરીએ તો છ મહિનામાં ફક્ત છ દિવસ રાત મૈથુનસેવન થતું હોવાનું માની લઈએ તો બાકીનું આખું વર્ષ પ્રહાર્યપાલનમાં પસાર થશે. સદ્ગૃહસ્થને આ કેટલો મેટો લાભ છે? પરંતુ આ ઉત્તમ લાભ વિવેકી અને ધર્મમય જીવન વ્યતીત કરનારને જ મળતો હોય છે.

(૫) પશુપક્ષીઓ કેઈ પણ અવસ્થામાં સમાગમ કરે છે, પરંતુ અમુક સમયે સ્વસ્ત્રી સાથે સહવાસ કરવો એ પણ મર્યાદિત શીલવ્રતનો ભંગ માનવામાં આવે છે, કારણ કે એ પણ કામભોગની ઉત્કટ ઈચ્છામાંથી બને છે.

(૬) આવી જ રીતે અપ્રાકૃતિક મૈથુન (હસ્ત-મૈથુન, ગુદામૈથુન) અથવા જનનેન્દ્રિય સિવાયના અન્ય અંગો સાથે કામ-ક્રીડા કરવી એ પણ વ્રતભંગ ગણાય.

(૭) પતિપત્ની પરસ્પરને મળે ત્યારે મલ્લિન ઈચ્છા પ્રગટ કરવી, કામોત્તેજક વાતો કરવી અથવા તો અશ્લીલ અપશબ્દો બોલવા એ પણ ઉચિત નથી.

(૮) સ્વસ્ત્રી સાથે પણ એની ઈચ્છા વિરુદ્ધ સંભોગ કરવો એ બળાત્કાર ગણાય અને તેથી તે વ્રતભંગ જ ગણાય.

(૯) પરસ્પરનો વિધિપૂર્વક વિવાહ થયો ન હોય તે અગાઉ પ્રેમપત્ર લખવા; એકાંતમાં

મળવું, એકલા સહબ્રમણ કરવું, આલિંગન કે ચુંબન કરવું તે પણ બર્જિત ગણાય. આવું ન થાય તો જ શીલની મર્યાદા અને પવિત્રતા જળવાઈ રહે.

(૧૦) પતિપત્ની બંનેના દાર્પણ જીવનમાં પરસ્પર અવિશ્વાસનું કોઈ કારણ બિંધું કરવું નહિ. બંને વચ્ચે કોઈ દુર્ભાવ કે મનનો પડદો રાખવો નહિ. નહિ તો ગૃહસ્થજીવન નરક સમાન બની જશે.

(૧૧) ઘરમાં બહેન, પુત્રી કે પુત્રવધૂ વિધવા થઈ જાય તો એ સમયે પ્રૌઢ અને વૃદ્ધ વડીલોએ સ્વયં શીલપાલન કરીને પવિત્ર અને મનોરમ વાતાવરણનું નિર્માણ કરવું જોઈએ.

શીલપાલનની સાવધાની

અગિયાર મર્યાદાઓના પાલન ઉપરાંત શીલ-વ્રતીએ આ પ્રમાણેની બીજી કેટલીક તકેદારીઓ રાખવી જોઈએ—

(૧) ભારે, પાચનમાં કઠણ, તામસી, તીખી, ચટાકેદાર, તળેલી તેમજ વિકૃતિવધ્નક વાનગી-ઓનો ત્યાગ કરવો.

(૨) તમામ પ્રકારની નશીલી કે માદક ચીજ-વસ્તુઓનો ત્યાગ કરવો.

(૩) અશ્લીલ સાહિત્ય, અશ્લીલ વિચારો અને અશ્લીલ ચિત્રોથી દૂર રહેવું,

(૪) પોતે અશ્લીલ સિનેમા-નાટક જોવ નહિ અને પરિવારને બતાવવા નહિ.

(૫) રાત્રે મોડા સૂઈ જવું, મોડા ઊઠવું કે વધુ પડતું ઊંઘવું તે પણ શીલને માટે હાની-કારક છે.

(૬) એકાંતમાં ગુપ્ત રીતે કોઈ સ્ત્રી સાથે વાત કરવી નહિ.

(૭) પ્રહાર્યાદીએ પૂર્વકીડિતનું સ્મરણ કરવું

નહિ. સ્ત્રીના રૂપ-લાવણ્યની પ્રશંસા કરવી, એની સાથે રમવું, વાંચવું, એકાંતમાં મળવું કે વિકારી દષ્ટિથી જોવું નહિ. મનમાં કેઈ સ્ત્રીની પ્રાપ્તિ માટે ચિત્રવિચિત્ર વિચાર કરવા નહિ. એને મેળવવા માટે અપહરણ કે દુઃસાહસ કરવું નહિ.

(૮) ખૂબ ઠાંસીઠાંસીને ખાવું પણ ખરાબર નથી.

(૯) શણગાર, તેલ ફૂંદેલ, અત્તર, કીમ, પાવડર, સ્નેહ વગેરેથી દૂર રહેવું.

(૧૦) અંગ દેખાય તેવાં બારિક કપડાં, મુલાયમ કે સ્પિંગવાળી બેઠક કે પથારી તેમજ સ્ત્રી, પશુ કે નપુંસક જે ખંડમાં રહેતા હોય તે ખંડમાં શયન કરવું વર્જિત છે. આવી જ રીતે શીલવ્રતી પતિપત્ની એક શય્યા પર કે એક ખંડમાં શયન કરતાં નથી.

વર્તમાન સમયમાં શીલનો હાસ

પાશ્ચાત્ય સભ્યતાના દ્વિધિત પ્રભાવને કારણે ભારતવર્ષમાં શીલપાલન દુર્લભ બની રહ્યું છે. એક બાબત માતાપિતા પોતાનાં બાળકે નાનાની વયમાં લગ્ન કરાવે છે, જેથી થોડાં જ વર્ષોમાં એમના વીર્યનો હાસ થઈને તેઓ ટી. બી., કેન્સર અને દમ જેવા રોગોનો શિકાર બને છે. બીજી બાબત, જિંદગીના અસ્તાચ્ચે અવેલ વૃદ્ધો માથે સાક્ષી બાંધીને લગ્ન કરવા તૈયાર થાય છે. એક પત્નીના મૃત્યુ પછી બીજી અને બીજી પત્નીના મૃત્યુ પછી ત્રીજી એમ ઉત્તરોત્તર લગ્ન સંખ્યા વધારે છે. વૃદ્ધ થવા છતાં પણ તેઓ વિષયવાસનાનાં કીડા બની રહે છે. જ્યાં આવું જ હોય ત્યાં એમનાં સંતાનોમાં પ્રજ્ઞચર્યાના સંસ્કારનું કંઈ રીતે સિંચન થાય? એમનાં બાળકો કંઈ રીતે બળવાન, સ્વસ્થ અને સાહસી બને? એ સ્પષ્ટ છે કે આવા કામાતુર માનવી-ઓએ જ ભારતની અમૂલ્ય સંસ્કૃતિના ઉન્નત

મૂલ્યોનો હાસ કર્યો છે.

પશ્ચિમી સભ્યતાનો પ્રવાહ એટલા બધા વેગથી ભારતમાં આવી રહ્યો છે કે અહીં રોજ પ્રજ્ઞચર્યાનાશના નવા નવા નુસખાઓ અજમાવાય છે. જાણીએઈને અનેક દુર્વ્યસનોનો શિકાર બનીને ઘણા મહામૂલી જિંદગીને ધૂળમાં મેળવે છે તો કેટલાંય પુરુષો કે સ્ત્રીઓ ફેશનના ફંદામાં ફસાઈને શીલ-સદાચારને અળગાં કરી રહ્યા છે.

વેશ્યાઓની જાળ થોડી ઓછી થઈ છે, તો ફિદમના અભિનેતા અભિનેત્રીઓની મોહજાળ એટલી બધી ફેલાઈ છે કે એકેએક બાળક એમનાં નામ અને વિશેષતાઓ જાણે છે. કદાચ એટલી જાણકારી એમને એમનાં બાપદાદાઓ વિષે પણ નહિ હોય! બાળપણથી માતા-પિતા જ બાળકને સિનેમાનો શોખ લગાડે છે. આ સિનેમા, એના અર્ધનગ્ન અશ્લીલ ચિત્રો અને અભિનેત્રીઓના કામિરોજક ભાવો નવી પેઢીને વિષયવાસનાની ભઠ્ઠીમાં નાખી રહ્યાં છે.

દ્વિધિતતાના આ પૂરને રોકવા માટે માતા-પિતા કે વડીલોએ પ્રયાસ કરવો જોઈએ. આત્મ સમજણવળા યુવાનો અને સદાચારી વાતાવરણનું સર્જન જ આમાંથી ઉગારી શકે એમ છે. યુવકોને ક્યાં શીલવાનોની સંગતિ મળે છે? પરિણામે વર્તમાનયુગમાં શીલપાલનનો પ્રશ્ન ઘણો પેચીદો બની ગયો છે. આમ છતાં નિરાશ થવાની જરૂર નથી. વાલી, શિક્ષક અને સમાજની સંસ્કારિતાના રખેવાળ એવા સેવકો જરા બદગૃતિ દાખવે તો આમાં સફળતા મળી શકે તેમ છે.

આ શહેરમાં વસતા શેઠ સુમેરચંદળ સુરાનાં ખુદ શીલપાલનનું એક દર્ષાત છે. યુવાવસ્થામાં જ એમના પત્નીનું અવસાન થયું. બીજા લગ્ન કરવાની શક્તિ અને સાધન સુવિધા હોવા છતાં એમણે લગ્ન કર્યા નહિ અને શીલપાલન માટે ઉદ્યત બન્યા. ખરેખર આવા જ યુવકો પાસેથી નવી પેઢીને શીલપાલનની પ્રેરણા મળી શકે

પેથડશાહ જૈનધર્મિલક્ષણનું એક સુવર્ણપૃષ્ઠ છે. એક વખત એમના નગરના કેઈ શ્રાવકે એથા વ્રતધારી (પૂર્ણ બ્રહ્મચર્યવ્રત) ની લહાણી (ધર્મ પ્રભાવના) કરી. ગુજરાતમાં ધર્મપ્રભાવના એટલે કે ધર્મ ભાવનાને પ્રોત્સાહન આપવાના અનેક ઉપાયોમાં આ એક ઉપાય પણ પ્રચલિત છે. પેલા શ્રાવક એથા વ્રતધારી શ્રાવક-શ્રાવિકાઓને લહાણી કર્યા પછી ધર્મિષ્ઠ અને આગેવાન પેથડશાહને લહાણી આપવા ગયા.

પેથડશાહે પૂછ્યું, “ભાઈ આ લહાણી શા માટે કરો છો?”

શ્રાવકે નમ્રતાપૂર્વક કહ્યું, “હે શ્રીમાન! આજે મેં શીશ્રવતધારક શ્રાવક-શ્રાવિકાઓને આ લહાણી આપી છે. આપ ધર્મના અગ્રણી અને ધર્મચરાચલ છો તેથી આપના સન્માન માટે હું આ તુરંત લેટ આપું છું” તો તેનો સ્વીકાર કરશે.”

પેથડશાહ બોલ્યા, “ભાઈ! ધન્ય છે એ શીશ્રવતધારીઓને! મેં તો હજી પૂર્ણ શીશ્રવત બ્રહ્મચર્ય કરવાનો વિચાર પણ કર્યો નથી, આથી હું આ લહાણીનો અધિકારી ગણાઉં નહિ. પરંતુ તમે મારા સહધર્મી ભાઈ છો. તમારી પ્રેમભરી લેટનો અનાદર કરું તો હું મૂર્ખ જ ગણાઉં. વળી ધર્મ અને શાસનની અવહેલના પણ થાય. આજથી જ હું એથું વ્રત (પૂર્ણ બ્રહ્મચર્યવ્રત) ધારણ કરું છું અને તમારી આ લહાણીનો સ્વીકાર કરું છું.”

પેલા શ્રાવકના સુખમાંથી ધન્યતાના સખદે સરી પડ્યા.

આ ઘટના સમયે પેથડશાહની ઉંમર બહુ મોટી નહોતી, ફક્ત ૩૨ વર્ષના જ હતા. યુવાનવયે પૂર્ણ બ્રહ્મચર્યવ્રતનો સ્વીકાર કરીને પેથડશાહે યુવાનો માટે એક આદર્શ પૂરો પાડ્યો.

હકીકતમાં જવાની પણ દીવાની હોય છે. એમાં

વળી ધનસંપત્તિ મળી જાય અને એથીયે વિશેષ કોઈ સત્તા કે અધિકાર મળી જાય અને તેમાંય વળી એમાં અવિવેક લળે તો પછી પૂછવું જ શું? યુવાની, સંપત્તિ, સત્તા અને અવિવેક એ ચંડાળ ચોકડી જીવનનું સત્યાનાશ કરનારી છે. આ બધાથી ઉગરવું અને યુવાનીમાંજ શીલપાલનનું વાતાવરણ સર્જવું એ આજનાયુવકોનું મુખ્ય કર્તવ્ય છે.

વીર શિવાજી સત્તાધારી હતા અને યુવાન પણ હતા, તેમ છતાં પરસ્ત્રીને તેઓ માતા કે બહેન સમાન આદર આપતા હતા, એક વખત ઓરંગઝેમના લશ્કર પર વિજય મેળવ્યા બાદ શિવાજીનો એક સૈનિક એમને લેટ આપવા માટે મુસ્લિમ સુંદરી લાવ્યો. આવતાની સાથે જ પોતાને મળેલા આદેશ પ્રમાણે એ યુવતીએ પોતાનો પડદો હટાવ્યો અને પોતાના અંગ-પ્રત્યંગ શિવાજીને દર્શાવતી એમની સમક્ષ હાથ જોડીને બેસી રહી.

શિવાજીએ પેટ્ટી સુંદરીને અહીં લઈ આવનારા સૈનિકને સખત ઠપકો આપ્યો અને યુવતીને કહ્યું,

“બહેન! તું તો મારી માતા સમાન છે. જો મારી માતા તારા જેટલી સુંદર હોત તો હું પણ ખૂબ સુંદર હોત, માતા, તને પ્રણામ.”

આમ કહીને એ યુવતીને થોડી લેટ આપી, સન્માનની સાથે તેના પિતાને ત્યાં પહોંચાડવાની વ્યવસ્થા કરી.

રાઠોડ વીર દુર્ગોદાસને પણ બેગમ ગુલેનારે મોહવશ થઈને પોતાનો સ્વીકાર કરવા માટે અનેક પ્રલોભન આપ્યા હતાં. ડર અને ભય બતાવ્યો હતો. છેલ્લે જેલમાં પણ પૂચ્યો. પરંતુ શીશ્રવતપન્ન દુર્ગોદાસ સહેજે વિચલિત થવાને બદલે પોતાના શીશ્રવતમાં દૃઢ રહ્યા.

આવી રીતે મર્યાદિત કે પૂર્ણપણે શીશ્રવત

ધારણ કરનારે જુદાં જુદાં ભય અને પ્રલોભન સાથે રાત દિવસ અખંડ પ્રજ્વલિત અને પ્રકાશિત રતનની જ્યોતિની માફક પોતાના શીલવ્રતની જ્યોતને અખંડિત અને પ્રજ્વલિત રાખવી જોઈએ. આજીવનજીવી આવતા પ્રલોભનો અને ભયના સપાટાથી એ જ્યોતિ ખુઝાય નહિ તેનો ખ્યાલ રાખવો જોઈએ. અને ત્યારે શીલપાલનનો યથેષ્ટ લાભ મળી શકે છે.

શીલપાલનનો પ્રત્યક્ષ લાભ

શીલપાલનથી સ્વર્ગ, મોક્ષ કે આત્મખળની વૃદ્ધિનો પરોક્ષ લાભ થાય છે એ વાતને કદાચ આજનો યુવક સ્વીકારે નહિ તો પણ એના પ્રત્યક્ષ લાભનો ઇનકાર થઈ શકે તેમ નથી. આચાર્ય હેમચંદ્રે શીલ (અદ્વયર્થ)ના લાભનું વર્ણન કરતા કહ્યું છે -

“ચિરાયુષઃ સુસંસ્દાના દૃઢસંહનના નરાઃ ।

તેજસ્વિનો મહાવીર્યાં મવેયુર્બ્રહ્મચર્યાઃ ॥”

“અદ્વયર્થનું પાલન કરવાથી મનુષ્ય દીર્ઘાયુષી, તેજસ્વી અને મહાપરાક્રમી થાય છે. એના શરીરનો દેખાવ અને અવયવો સુગઠિત અને મજબૂત હોય છે.”

આજના મોટાભાગના યુવકોને તો જુઓ ! ગાલમાં ખાડા પડી ગયા હોય, આંખો અંધર જતી રહી હોય અને કેડ વળી ગઈ હોય. એમનું શરીર હાડકાના માળા જેવું લાગે છે અને થોડી વધુ ડંડી કે ગરમી એમનું શરીર સહન કરી શકતું નથી. એમને સહેજમાં જ કેઈ ને કેઈ ખીમારી લાગુ પડી જાય છે. આ રીતે પ્રવેળાએ વૃદ્ધત્વ પામનાર અને મૃત્યુનો પરવ નો પાસે રાખીને જીવનારા જુવાનો હાથે અદ્વયર્થ જડીબુટ્ટી કે વરદાન છે અને પ્રત્યક્ષપણે લાભદાયી છે. જો પશુપક્ષી અમુક સમયે જ મૈથુનસેવન કરે છે તો પછી મનુષ્યોએ શા માટે અમયોદિતપણે અને સમયનો વિવેક જાળવ્યા વગર મૈથુનસેવન કરવું જોઈએ ? શુ એ પશુ-

પક્ષીથી પણ હલકું જીવન જીવે છે ? રોજેરોજ દવાની શીશી હાથમાં લઈને ડોક્ટરનો દરવાજો ખખડાવતાં યુવક-યુવતીઓ માટે ખરી જરૂર તો વિધિવત્ અદ્વયર્થ પાલનની છે.

આજકાલ વિદ્યાર્થીઓની એવી ફરિયાદ છે કે એમને પાઠ યાદ રહેતો નથી અથવા તો યાદ રાખેલું તરત જ ભૂલી જાય છે. એમની બુદ્ધિ અભ્યાસના વિષયને ઝડપથી અહક કરી ભેંતી નથી. પરીક્ષામાં એમને ગભરામણ થાય છે. કોઈ નવું કામ કરવાનો ઉત્સાહ નથી. સતત સુસ્ત રહે છે. થેડું વાંચતાં જ મગજ થાકી જાય છે. આંખોનું તેજ ઓછું થતું જાય છે. આ બધી ફરિયાદોનો સૌથી સમર્થ અને સચોટ ઉપાય એ સમસ્ત અંગોપાંગ સહિતનું શીલપાલન છે.

સ્વામી વિવેકાનંદને કોણ નથી જાણતું ? એક વાર સ્વામીજી ખીમાર હતા. તેઓ પૂરેપૂરો આહાર અને નિદ્રા પણ લઈ શકતા નહોતા. તેમ છતાં પણ ‘એન્સાઇક્લોપીડિયા પ્રિટાનિકા’ના પોતે મંગાવેલા લાગોનું વાચન કરતા હતા. એમના એક શિષ્યે સ્વામીજીએ કબાટમાં રાખેલાં મોટાં મોટાં થોથાં જોઈને પૂછ્યું.

“સ્વામીજી ! આને કોણ વાંચી શકે ? તમે પણ માત્ર એનાં પાનાં જ ફેરવી જતા હશો ને ?”

સ્વામી વિવેકાનંદે કહ્યું, “અત્યાર સુધીમાં આના દસ લાગ વાંચી ચૂક્યો છું. અને એમાંનું મોટાભાગનું યાદ રાખી ચૂક્યો છું તમારે આમાંથી કોઈ પણ વિષય પર પૂછવું હોય તો પૂછી શકો છો.”

શિષ્યને ભારે આશ્ચર્ય થયું. સ્વામીજીની અનુમતિ લઈને આ દસ લાગોમાંથી અત્યંત જટિલ અને કઠિન વિષય પર એણે પૂછ્યું. તમને સાંભળીને આશ્ચર્ય થશે કે સ્વામીજીએ શિષ્યના પ્રશ્નોના ઉત્તરમાં અંધકારનો આશય

તો બતાવ્યો, પણ સાથેસાથ કેટલીક બાબતમાં તો તેઓ અક્ષરશઃ પુસ્તકની ભાષા જ બોલી ગયા !

સ્વામીજીની અસાધારણ બુદ્ધિ અને તીવ્ર સ્મરણશક્તિ જોઈને શિષ્યે આશ્ચર્યથી કહ્યું, “સાચે જ આ તો મનુષ્યની શક્તિ બહારની વાત છે.

સ્વામીજીએ જવાબ આપ્યો, “તું ભૂલે છે. એક માત્ર પ્રહ્લયચંદ્રનું યોગ્ય રીતે પાલન કરનાર થોડા જ સમયમાં બધી વિદ્યા પ્રાપ્ત કરી શકે છે. પ્રહ્લયચંદ્રના બળથી તો વ્યક્તિ સ્મૃતિધર અને શ્રુતિધર બની શકે છે. પ્રહ્લયચંદ્રની રક્ષાથી જ

આવી માનવેતર શક્તિ પ્રાપ્ત થાય છે. આજે પ્રહ્લયચંદ્રના અભાવને કારણે જ આપણા દેશનું અધઃપતન થયું છે.”

સાચે જ પ્રહ્લયચંદ્રમાં અપૂર્વ શક્તિ છે. વિદ્યાર્થી હોય કે વૈજ્ઞાનિક, યુવક હોય કે યુવતી, યતિ હોય કે સતી, સાધુ હોય કે સદ્ગૃહસ્થ-બધાને માટે શીલ પ્રત્યક્ષ કે પરોક્ષરૂપે લાભદાયક છે. આથી જ આચરણના અર્થથી પ્રહ્લયચંદ્ર અથવા તો શીલની પૂજા કરવી જોઈએ.

(સ્થળ : જૈનભવન, ખીકાનેર)

તા. ૩૦-૭-૨૪૮

સમાચાર સંકલન

લે. કુ. જ્યોતિબેન પી. શાહ

અમે રે સજળ્યા રે, તપનાં માંડવડાં.

ભાવનગરની ભાવેણી ધરતી પર મહાજ્ઞાની યશસ્વી અને જિનશાસન પ્રભાવક શ્રી ચન્દ્રોદય સૂરિ મહારાજ સાહેબે ભક્તિની નોબત બજાવી, તપની શરણાર્થ સંભવી.... અને ભાવનગરનાં ધર્મપ્રેમી લોકો એ ધર્મવીણાનાં સુરે એકતાન બની ડોલી ઉઠ્યા. અને હજુ તો વિશ્વભરનાં રેકૉર્ડરૂપ ૮૦૦ - ૮૦૦ સિદ્ધિતપનાં પારણા પર એક માસ વિત્યો ન વિત્યો ત્યાં તો ભાવનગરને આંગણે દાદા સાહેબની પવિત્ર ભૂમિમાં મહાન ઉપધાન તપની મંગલકારી આરાધના શરૂ થઈ.

આઠ વરસના કુમળી કળી જેવાં બાળકોથી માંડીને, લાકડીના ટેકે ચાલતાં વયોવૃદ્ધ વડીલોએ હર્ષભર, આનંદભર, ખુમારીથી, ખમીરથી કોઈ અગત્ય ઉત્સાહ સાથે વિજ્યાદશમીનાં પવિત્ર દિવસે ગાજતે વાજતે ઉપધાન તપનો આરંભ કરવા માટે પ્રભુ મહાવીરની છત્રછાયા નીચે શોભતા દાદા સાહેબમાં પ્રવેશ કર્યો ત્યારે હર્ષદોલો ચતુર્વિધ સંઘ એક અવાજે બોલી ઉઠ્યો—

અમે રે સજળ્યા છે, તપનાં માંડવડાં.

ચાલોને સંખ જ્ઞાનદીપક પ્રગટાવો ;—

તા. ૨૬-૧૦-૮૮, આસો વદ પાંચમને શનિવારનાં રોજ દાદા સાહેબની પૂનિત ધરતી પર ઉગતી ઉપાના સોનેરી સયવારે પૂજ્ય ગુરુદેવની નિશ્રામાં પ્રાકૃત વિજ્ઞાન પાઠમાળા અને પ્રવચન કિરણાવહી નામનાં બે મહાન ગ્રન્થોનો વિમોચન સમારંભ યોજવામાં આવેલ. જ્ઞાન ભક્તિના આ પુણ્ય અવસરે શ્રી કુમારપાળ દેસાઈ પધારેલ. તેઓશ્રીનાં વરદ્ હસ્તે પ્રવચન કિરણાવહી અને શ્રી ચિનુભાઈના હસ્તે પ્રાકૃત વિજ્ઞાન પાઠમાળાનું વિમોચન થયું. આ સમયે અમદાવાદથી પણ શેઠશ્રી બકુભાઈ વગેરે દૂસ્તીઓ પધારેલા.

અનેક પ્રતિભાશાળિ મહાત્મા

આચાર્ય હેમચન્દ્રસૂરિ

લે. શ્રી કે. જે. દોશી

(આ લેખ તૈયાર કરવામાં મેં શ્રી મહાવીર જૈન વિદ્યાલયે પ્રકાશિત કરેલ 'કાવ્યા-નુશાસન' ની પ્રસ્તાવનાનો ઉપયોગ કરેલ છે. તે માટે તેના લેખક શ્રી રસિકલાલ છોટાલાલ પરીખનો હું ઋણી છું.
—લેખક)

કલિકાલસર્વજ્ઞ શ્રી હેમચન્દ્રાચાર્ય અનેક પ્રતિભાવંત મહાપુરુષ હતા. એમ એમણે અનેક ક્ષેત્રોમાં મેળવેલી સિદ્ધિ અને ઝડપી પ્રગતિને કારણે આપણે કહી શકીશું.

જીવનમાં મહાન કાર્યો કરવા માટે જ જાણે કે એમણે જન્મ લીધો હોય તેમ બાલ્યાવસ્થાથી જ વિકાસના ઉચ્ચ શિખર તરફ એમણે દોટ મૂકી છે. આત્મીયતા કરવાના કાર્યમાં તેમજ સમાજોત્થતિના કાર્યમાં અને સૌથી વધારે જ્ઞાન-પ્રાપ્તિના કાર્યમાં એમનો વેગ અનેક છે.

જીવન વિકાસના કાર્યમાં ખુબ ઉતાવળ હોય તેમ બાળક ચાંગદેવ ગુરુ મહારાજના સંપર્કમાં આવ્યો કે તુરતજ ગુરુ મહારાજ દેવચન્દ્રસૂરિને નમસ્કાર કરી બોલી ઉઠ્યો, “પૂજ્ય ગુરુદેવ, સંસાર સાગર તરવા માટે સુચરિત્રરૂપી હોડી આપીને મને સંસારસાગર પાર કરવામાં સહાય કરો.”

ગુરુ દેવચન્દ્રજીએ પણ બાળક ચાંગદેવના લાલપ્રદેશમાં તેજસ્વીતાના ચિન્હો જોઈ તેની સાથે આવેલા તેના મામા નેમિને પૂછ્યું, “આ દાનો પુત્ર છે? તે મહાન થવા સર્જાયેલ છે.”

ચાંગદેવના મામાએ બે હાથ જોડી નમ્રતા-પૂરક જવાબ આપ્યો, “મુનિવર્ય, અહીં ધંધુકામાં પ્રખ્યાત ચાચ્ય નામનો વ્યાપારી છે તે પ્રભુ-ભક્ત અને ગુરુભક્ત છે. તેમની પત્ની પાહીની મારા બહેન છે. આ બાળક તેમનો પુત્ર છે અને ચાંગદેવ તેનું નામ છે. હાલના સમયમાં આ મારા

ભાણેજનું મન ધર્મ સિવાય કશામાં લાગતું નથી.”

ગુરુ દેવચન્દ્રસૂરિએ કહ્યું, “આ બાળકને જો દિક્ષા આપવામાં આવે તો ઘણું સારું થશે. અમે તેને બધા શાસ્ત્રો ભણાવીશું અને આ બાળક તીર્થંકર ભગવંતોની જેમ લોકોનું કલ્યાણ કરશે. તેથી તમે તેના પિતા પાસેથી તે માટે સંમતિ મેળવી આપો.”

ચાંગદેવના પિતાએ પુત્રવાત્સલ્યને કારણે રજા આપી નહિ. પણ બાળક દઢનિશ્ચયવાળો હોવાથી ઘર છોડી ગુરુની સાથે ખંભાત ગયો. ત્યાં સંઘની સંમતિથી દેવચન્દ્રસૂરિએ ચાંગદેવને દિક્ષા આપી તેનું નામ સોમચન્દ્ર રાખવામાં આવ્યું.

ચાંગદેવનો જન્મ વિ. સં. ૧૧૪૫માં થયો હતો અને ૧૧૫૪માં તેને દિક્ષા આપવામાં આવી. પછી સોમચન્દ્ર તપ અને જ્ઞાનપ્રાપ્તિમાં મગ્ન થઈ ગયો. બહુ જ ટૂંક સમયમાં તેણે અનેક શાસ્ત્રોનો અભ્યાસ કરી લીધો. શિષ્ય સોમચન્દ્રની ધર્મશ્રદ્ધા અને જ્ઞાનપીપાસા જોઈને ગુરુએ તેને વિ. સં. ૧૧૬૬માં આચાર્ય પદવી આપી અને તેનું હેમચન્દ્ર એવું નામ પાડ્યું.

તે પછી આચાર્ય હેમચન્દ્ર ઘણો વખત ગુજરાતમાં વિચરતા રહ્યા અને લોકોને ધર્મ-પદેશ આપતા રહ્યા.

ઈતિહાસ પ્રસિદ્ધ સિદ્ધરાજ જયસિંહ હેમચન્દ્રાચાર્યને પૂછીને પોતાની શંકાઓ દૂર કરતાં, શ્રી હેમચન્દ્રાચાર્યના ઉપદેશથી સિદ્ધરાજને જૈન-

ધર્મ તરફ રૂચિ હિતપત્ર થઈ હતી. તેમના ઉપ-
દેશથી સિદ્ધરાજ જયસિંહે અણહિલપુરમાં
'રાજવિહાર' નામનું સુંદર મંદિર બંધાવ્યું હતું
અને સિદ્ધપુરમાં 'સિદ્ધવિહાર' નામનું મંદિર
બંધાવ્યું હતું.

સિદ્ધરાજની વિનંતીથી હેમચન્દ્રાચાર્યે સિદ્ધ-
હેમ વ્યાકરણની રચના કરી હતી.

પ્રભાવક ચરિત્ર પ્રમાણે ચાંગદેવ દેવચન્દ્રસૂરિની
સાથે કર્ણાવતી આવ્યો અને ત્યાં ઉદયનના પુત્રો
સાથે તેને ઉછેરવામાં આવ્યો હતો. અને ચાન્દ્યે
ચાંગદેવનો દિક્ષા મહોત્સવ કરાવ્યો હતો.

સિદ્ધરાજ જયસિંહનો જન્મ સંવત ૧૧૪૨
માં થયો હતો. એટલે તે હેમચન્દ્રાચાર્ય કરતાં
ત્રણ વર્ષ મોટો હતો. સિદ્ધરાજ ૧૧૫૦માં આઠ
વર્ષની ઉંમરે ગાદીએ આવ્યો. કુમારપાળનો
જન્મ વિ સં. ૧૧૪૬માં થયો હતો. તેથી તે
હેમચન્દ્રાચાર્ય કરતાં ચાર વર્ષ નાનો હતો.

હેમચન્દ્રાચાર્યની આચાર્ય પદવી નાગપુરમાં
થઈ હતી, અને તેમાં ધનદ નામના બકતે સારો
ખર્ચ કરી મહોત્સવ કર્યો હતો.

આચાર્ય હેમચન્દ્રને ભણાવનાર અંગે કોઈ
માહિતી મળતી નથી, પણ તેમના ગુરુએ કહ્યું
હતું કે 'અમે તેમને શાસ્ત્રો ભણાવીશું' એટલે
તેના વિદ્યભ્યાસમાં તેમનો સહકાર મોટો હશે.
ત્રિષ્ટિશલાકા પુરુષ ચરિત્રમાં હેમચન્દ્રાચાર્યે
જણાવ્યું છે કે ગુરુકૃપાથી મારો અભ્યાસ
આગળ વધ્યો.

પ્રભાવક ચરિત્ર પ્રમાણે આચાર્ય હેમચન્દ્ર
ખંભાતથી નીકળી રૈલાતાર નગરમાં જૈન
મંદિરમાં રહ્યા ત્યાં મધ્ય રાત્રે બ્રાહ્મીદેવી પ્રસન્ન
થયા અને કહ્યું, "હું તારા પર પ્રસન્ન છું. તારે
હવે કાશ્મીર જવાની જરૂર નથી," તે પછી રાત્રે
દેવીની સ્તુતિ કરી સવારે ઉપાશ્રયમાં આવ્યા.

સિદ્ધરાજે માળવા પર વિજય મેળવ્યા પછી
તેને અભિનંદવા મળેલી સભામાં શ્રી હેમચન્દ્રા-

ચાર્ય પણ હાજર હતા. તે સભામાં સિદ્ધરાજે
ભેજવ્યાકરણ જેવું વ્યાકરણ રચવા હેમચન્દ્રા-
ચાર્યને વિનંતી કરી. પરિણામે 'સિદ્ધહેમ'
વ્યાકરણની રચના થઈ. તેની પ્રશસ્તિમાં
આચાર્યશ્રી જણાવે છે કે સિદ્ધરાજની વિનંતીથી
આ વ્યાકરણની રચના કરવામાં આવી છે.

આ વ્યાકરણની રચના પછી તે ભણાવવા
માટે કાકલ નામના પંડિતની નિમણૂક કરવામાં
આવી હતી. અને તેના અભ્યાસ પછી જ્ઞાન-
પચ્ચીએ 'સિદ્ધહેમ વ્યાકરણ' અંગે પરીક્ષા થતી
અને સારો અભ્યાસ કરનારને ઈનામ અપાતા.

પ્રભાવક ચરિત્ર પ્રમાણે આચાર્ય હેમચન્દ્રા-
ચાર્યનો સ્વર્ગવાસ વિ. સં. ૧૨૨૬માં ૮૪
વર્ષની ઉંમરે થયેલ.

તેમની સાહિત્યરચના

પૂ શ્રી હેમચન્દ્રાચાર્યજીએ લગભગ આઠત્રણ
કરોડ શ્લોક પ્રમાણે સાહિત્ય રચ્યું છે. તે
સાહિત્ય એટલું વિસ્તૃત અને વૈવિધ્ય સભર છે
કે તેમનું 'દક્ષિણાલસવંશ' બિરૂદ સાર્થક કરે છે.

તેમની સૌથી મહત્વની કૃતિ છે શ્રી સિદ્ધહેમ
વ્યાકરણ તેનું બીજું નામ 'શ્રી સિદ્ધહેમ
શબ્દાનુશ મન' છે.

પૂ આચાર્યશ્રી તેમના ત્રિષ્ટિશલાકાપુરુષ
ચરિત્રમાં કહે છે કે સિદ્ધરાજની વિનંતીથી મેં
'સિદ્ધહેમ' વ્યાકરણની અને તેની ટીકાની રચના
કરી છે. કુમારપાળ માટે યોગશાસ્ત્રની રચના
કરી છે અને દ્રાશ્રય અને બીજા શાસ્ત્રો-છંદ,
અલંકૃતિ, નામસંગ્રહ તથા ત્રિષ્ટિશલાકા પુરુષ
ચરિત્રની રચના લોકોપકાર માટે કરી છે.

પ્રભાવક ચરિત્ર પ્રમાણે 'સિદ્ધહેમ' વ્યાકરણની
રચના એક વર્ષમાં કરવામાં આવી હતી. સિદ્ધ-
રાજના અવસાન પહેલા એટલે કે સં. ૧૧૬૬
પહેલા એ પુરું થયું હોવું જોઈએ.

વ્યાકરણના અંગે એટલે કે સૂત્ર, ગણપાઠ,
ધાતુપાઠ ઉચ્ચાદિ અને લિંગાનુશાસન-એ દરેકની

રચના શ્રી હેમચન્દ્રાચાર્યે પોતેજ કરી છે એ એની વિશિષ્ટતા છે.

ખીજી મહત્ત્વની વિશિષ્ટતા એ છે કે 'સિદ્ધહેમ'ના આઠમાં અધ્યાયમાં તેમણે પ્રાકૃત વ્યાકરણની રચના કરી છે.

આ 'સિદ્ધહેમ'ના આઠ અધ્યાય છે. દરેક અધ્યાયના ચાર પાદ છે. આખું વ્યાકરણ ૧૧૦૦ શ્લોકોનું બનેલું છે. તેમાં કુલ સૂત્રો ૪૬૮૫ છે તેમાં સંસ્કૃતના ૩૫૬૬ સૂત્રો અને પ્રાકૃતના ૧૧૯૯ સૂત્રો છે.

આના ઉપર શ્રી હેમચન્દ્રાચાર્યે બે ટીકાઓ રચી છે. એક લઘુવૃત્તિ અને ખીજી જૃહદ્વૃત્તિ. તેના પૂરક તરીકે ધાતુપારાયણની રચના કરી છે. આ વ્યાકરણ ઉપર પોતેજ જૃહદ્વ્યાસ પણ રચેલ છે.

આ વ્યાકરણ બહુ વિદ્વત્તાપૂર્ણ છતાં અતિ સરળ ભાષામાં લખાયેલ છે, જેથી અભ્યાસી-ઓને તે સમજવું સહેલું પડે. તેમના ગ્રંથોની સરળતા બતાવે છે કે તેઓશ્રી એક મહાન્ શિક્ષણકાર પણ હતા.

વ્યાકરણ પછી આચાર્યશ્રીએ કૌશનું કામ ઉપાડ્યું છે 'નામમાલા' એટલે કે આભધાન-ચિંતામણિ કૌશ અને તેની ટીકા પણ તેમણે રચ્યા છે, તે ટીકાનું નામ તત્ત્વબોધવિધાયિની છે.

તે પછી તેમણે અનેકાર્થસંગ્રહની રચના કરી. તેના ઉપર શ્રી મહેન્દ્રસુરિએ ટીકા રચી છે આ રીતે સંસ્કૃત કૌશકાર તરીકે તેમનો કુશળતા પ્રગટ થાય છે. શબ્દકૌશની રચના પૂરી કરવા માટે દેશીભાષાઓનો શબ્દકૌશ એટલે કે "રચણાવાલ"ની રચના કરી. આ કૌશ ભારતની અર્વાચીન ભાષાઓની સમજણ માટે ખૂબજ

ઉપયોગી ગ્રંથ છે. દેશી શબ્દો એકત્ર કરવાનું કામ થઈને કઠીન હોવા છતાં તેમણે સંતોષકારક રીતે આ કાર્ય પાર પાડ્યું છે.

તે પછી તેમણે 'નિઘંટુકૌશ'ની રચના કરી છે. તેના ઉપર કોઈ ટીકા પ્રાપ્ય નથી.

ત્યાર પછી તેમણે સંસ્કૃત દ્વાશ્રય કાવ્યની રચના કરી. તેમાં ૨૦ પ્રકરણ છે. તેમાં ૧૪ પ્રકરણ સિદ્ધરાજ વિષે છે અને બાકીના કુમાર-પાળ વિષે છે. સંસ્કૃત દ્વાશ્રય કાવ્યનું ખીજું નામ ચૌલુક્યવંશોદ્ધારનમ્ છે અને પ્રાકૃત દ્વાશ્રય કાવ્યનું ખીજું નામ કુમારપાળ ચરિત છે.

તે પછી આચાર્યશ્રીએ કાવ્યાનુશાસન, છન્દોનુશાસનની રચના કરી છે. છન્દોનુશાસનમાં ૭૬૩ સૂત્રો છે અને આઠ અધ્યાય છે. તેમાં પ્રાકૃત અને અપભ્રંશ છન્દો વિષે આપેલી માહિતી ઘણી રસપ્રદ અને અમૂલ્ય છે. તે ભારતની જુદી જુદી ભાષાઓના છન્દોના ધર્તિહાસ ઉપર સારો પ્રકાશ પાડે છે. તેમાંના કેટલાક શ્લોકોનું કાવ્યત્વ ઘણી ઉચ્ચકોટિનું છે.

આ ઉપરાંત તર્કશાસ્ત્ર ઉપર આચાર્યશ્રીએ 'પ્રમાણમીમાંસા' ગ્રંથની રચના કરી છે. તે ન્યાય વિષય ઉપર સરળ ભાષામાં લખાયેલ ગ્રંથ છે, અત્યારે ૧૦૦ સૂત્ર અને તેની ટીકાજ પ્રાપ્ય છે. આ ગ્રંથથી આચાર્યશ્રીનું ન્યાયશાસ્ત્ર તેમજ દર્શનશાસ્ત્રોનું કેટલું ઊંડું તલસ્પર્શી જ્ઞાન હતું તે જણાઈ આવે છે,

આ ઉપરાંત આચાર્યશ્રીએ ત્રિષ્ટિશલાકા પુરુષ ચરિત, વીતરાગસ્તુતિ (જેમાં બે દ્વાત્રિ-શિકાઓના સમાવેશ થાય છે.) ની રચના કરી છે. આમ તેમનું જીવન અને સાહિત્ય બતાવે છે કે તેઓ એક મહાન્ સેવાભાવી લોકોપકારી સંત હતા તેમજ સર્વશાસ્ત્રોમાં નિપુણ હતા,

શ્રી હેમચન્દ્રાચાર્યજીની મૂર્તિ અંગે માહિતિ

ધંધુકા સોસાયટી દેરાસરજીમાં પ્રતિષ્ઠિત શ્રી હેમચન્દ્રાચાર્યની મૂર્તિ અંગે શ્રી ધંધુકા જૈન સંઘવતી શેઠશ્રી ચીમનલાલ અત્રભુજ ભાઈએ જે માહિતી મોકલી છે તે આભાર સાથે અહીં રજુ કરીએ છીએ, તેના ઉલ્લેક પણ 'આત્માનંદ પ્રકાશ' માં પ્રસિદ્ધ કરવા માટે મોકલવા બદલ શ્રી ધંધુકા સંઘ તથા સોસાયટીનો અમે આભાર માનીએ છીએ.

કલિકાલસર્વજ્ઞની આ મૂર્તિ (જેનો ઉલ્લેક આ અંકની શરૂઆતમાં આપેલ છે) હાલમાં શ્રી ધંધુકાના દેરાસરમાં પ્રતિષ્ઠિત છે. પૂ. હેમચન્દ્રાચાર્યજી સં. ૧૨૨૦માં કાળધર્મ પામ્યા અને સં. ૧૨૫૭ની સાલમાં આ મૂર્તિ જાંબક મંત્રીના પુત્ર શાન્તુએ ભરાવેલ અને મહેસાણાના મોટા દેરાસરજીમાં પધરાવેલ તે શ્રી મહેસાણા સંઘના સૌજન્યથી ધંધુકા જૈન સોસાયટીના દેરાસરજીમાં સં. ૨૦૨૧માં પધરાવેલ છે.

પૂ. હેમચન્દ્રાચાર્યજીનો જન્મ ધંધુકામાં થયેલ. તેમનું સ્મૃતિમંદિર જૈન સોસાયટીમાં દેરાસરજી સામે હાલમાં થાય છે. તેમાં પૂજ્યશ્રીના જીવનના મુખ્ય પ્રસંગો પથરમાં કંડારીને ચિત્રપટો બનાવવાના છે. સં. ૨૦૪૫માં પ્રતિષ્ઠા કરવાની ધંધુકા જૈન સંઘની ભાવના છે.

આ ઉલ્લેક તથા તેની માહિતી મેળવી આપનાર શ્રી ડી સી. બેલાણી શ્રી આત્માનંદ સભાના આજીવન સભ્ય છે અને ધંધુકાના છે. ઉલ્લેક તથા માહિતી મેળવી આપવા બદલ તેમનો આભાર.

—ત્રી.

સમાલોચના

૧. અર્વાચીન જૈન જ્યોતિર્ધરો : લેખક અને સંપાદક શ્રદ્ધેય શ્રી આત્માનંદજી પ્રકાશક શ્રી સત્યુત - સેવા - સાધના કેન્દ્ર. કોળા. મુખ્ય મથક શ્રીમદ્ રાજચન્દ્ર આધ્યાત્મિક સાધના કેન્દ્ર કોળા. જી. ગાંધીનગર—૩૮૨૦૦૬ મૂલ્ય રૂ. ૨૫-૦૦

આ અન્યમાં અર્વાચીન જૈનસમાજની અગ્રગણ્ય વિભૂતિઓની જનકલ્યાણકારી પ્રવૃત્તિઓનું સુમધુર ભાષામાં વર્ણન કરવામાં આનું છે. તે હરકોઈ જૈનને પ્રેરણા આપશે અને જૈન સમાજની એકતાનું પ્રકાશકોનું ધ્યેય સફળ થાય એમ ઈચ્છીએ. ટાઇટલ પેઇન્ટનું છાપકામ અને ચિત્ર ઉડીને આંખે વળગે એવા છે. કાગળો અને છાપકામ પણ આકર્ષક છે. પુસ્તક પ્રકાશન માટે સંસ્થાને ધન્યવાદ.

—કા. જ. દોશી

(અનુસંધાન ટાઇટલ ઝનું ચાલુ)

હે વીતરાગ પ્રભુ! હું એકલો જ છું (પિતા, પુત્ર, શિષ્યાદિક ઉપર મોહ રહિત હોવાથી એકલો જ છું) મારું કોઈ નથી, હું પણ કોઈનો નથી. આપના ચરણના શરણમાં રહેલા મારે કંઈપણ દીનતા નથી ૭.

યાવન્નાપ્રોમિ પદ્વી, પરાં ત્વદનુભાવજામ્ ।

તાવન્મયિ શરણ્યત્વં, મા મુજ્ઞઃ શરણંશ્રિતે ॥ ૮ ॥

હે પ્રભુ! આપના પ્રસાદથી ઉત્પન્ન થયેલી પદવી (મુક્તિ) હું જ્યાં સુધી ન પાસુ, ત્યાં સુધી (આપના) શરણને પામેલા મારા ઉપર શરણ્યપણાને (શરણે આવેલાની ઉપરના વાતસલ્યને) મૂકશે નહિ.

રચયિતા : કલિકાલસર્વજ્ઞ શ્રી હેમચન્દ્રાચાર્ય

Atmanand Prakash

Regd. No. G. BV. 31

વિતરાગ સ્તોત્ર સત્તરમો પ્રકાશ

સ્વકૃતં દુષ્કૃતં ગર્હનં, સુકૃતં ચાનુમોદયનં ।

નાથ! તવ ચરણૌ યામિ, શરણં શરણોઽજ્ઞિતઃ ॥ ૧ ॥

હે નાથ, પોતે કરેલા દુષ્કર્મની નિંદા કરતો, અને સુકૃતની અનુમોદના કરતો શરણુ રહિત હું આપના શરણે આવું છું. ૧.

મનોવાઙ્માયજે પાપે, કૃતાનુમતિકારિતૈઃ ।

મિથ્યા મે દુષ્કૃતં શ્રયાદપુનઃ ક્રિયયાન્વિતમ્ ॥ ૨ ॥

કર્યું, કરાવ્યું અને અનુમોદ્યું એ ત્રણ વડે મન, વચન અને કાયાથી ઉત્પન્ન થયેલા પાપને વિષે જે દુષ્કૃત મને લાગ્યું હોય તે ફરીથી નહિ કરવાપૂર્વક મારે દુષ્કૃત, મિથ્યા થાયો. ૨.

યત્કૃતં સુકૃતં કિંચિદ્, રત્નત્રિતયગોચરમ્ ।

તત્સર્વમનુમન્યેઽહં, માર્ગમાત્રાનુસાર્યપિ ॥ ૩ ॥

હે પ્રભુ, માત્ર આપના માર્ગને જે અનુસરનાર હોય એવું પણ જે જે કાંઈ જ્ઞાન, દર્શન અને આશિષરૂપ રત્નત્રયના વિષયત્રાણું મારે સુકૃત હોય તે સર્વની હું અનુમોદના કરું છું. ૩.

સર્વેષામહંદાદીનાં, યો યોઽર્હત્વાદિકો ગુણઃ ।

અનુમોદયામિ તં તં, સર્વં તેષાં મહાત્મનામ્ ॥ ૪ ॥

સર્વે તીર્થંકરાદિકના (અરિહંત, સિદ્ધ આચાર્ય, ઉપાધ્યાય ને સાધ્વીજના) અરિહંતપણુ વગેરે જે જે ગુણ હોય, તે સર્વ મહાત્માઓના તે તે સર્વ ગુણોની હું અનુમોદના કરું છું. ૪.

ત્વાં ત્વત્કલમૃતાનં સિદ્ધાંસ્ત્વચ્છાસનરતાનં મુનીનં ।

ત્વચ્છાસનં ચ શરણં, પ્રતિપન્નોઽસ્મિ માવતઃ ॥ ૫ ॥

હે વીતરાગ પ્રભુ! હું આપનું, આપના ફળભૂત એટલે આપની બતાવેલી ક્રિયા કરવાના ફળરૂપ સિદ્ધોત્તું, આપના શાસનમાં રક્ત થયેલા મુનિઓનું અને આપના શાસનનું ભાવથી (હૃદયની શુદ્ધિથી) શરણુ પાચો છું. ૫.

ક્ષમયામિ સર્વાનં સત્ત્વામં, સર્વે ક્ષામ્યન્તુ તે મયિ ।

મૈત્ર્યસ્તુ તેષુ સર્વેષુ, ત્વદેકશરણસ્ય મે ॥ ૬ ॥

હે વીતરાગ પ્રભુ! હું સર્વ (ચોરાશી લાખ જીવાયોગીમાં રહેલા) જીવોને ખમાવું છું, અને તે સર્વ જીવો મારા વિષે ક્ષમા કરે. આપનાજ એક શરણુમાં રહેલા મારે તે સર્વ જીવોને વિષે મૈત્રી હો. ૬.

પ્રકોઽહં નાસ્તિ મે કશ્ચિન્નં ચાહમપિ કસ્યચિત્ ।

ત્વદ્વિશરણસ્થસ્ય, મમ દૈન્યં ન કિશ્ચન ॥ ૭ ॥

૥ ૭ ॥ (અનુસંધાન ટાઈટલ ૩ ઉપર)

તત્રી : શ્રી કાન્તિલાલ જે. દોશી એમ. એ.

પ્રકાશક : શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા, ભાવનગર.

મુદ્રક : શેઠ હેમેન્દ્ર હારલાલ આનંદ પ્રી. પ્રેસ, સુતારવાડ, ભાવનગર.